

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 79

Dijous, 2 d'abril de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 53, segona i darrera reunió

S U M A R I

Interpel·lació

al Govern sobre la participació en la gestió de les infraestructures aeroportuàries (tram. 300-00199/08) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'objectiu del futur
projecte de llei del cinema (tram. 302-00158/08) p. 8

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la sanitat pública (tram. 302-00159/08) p. 15

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació
sobre l'Autisme (tram. 401-00033/08) p. 19

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els criteris de prioritització de la despesa i les mesures
d'austeritat del sector públic per a coadjuvar a superar la crisi econòmica (tram. 302-00160/08) p. 20

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el marc que regula les organitzacions
representatives del sector agrícola i ramader (tram. 302-00161/08) p. 26

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 53.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques i de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El president

Es reprèn la sessió...

Interpel·lació

al Govern sobre la participació en la gestió de les infraestructures aeroportuàries (tram. 300-00199/08)

...amb el vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre la participació en la gestió de les infraestructures aeroportuàries, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, aquesta interpel·lació és un *ritornello*, potser un *ritornello* innecessari si s'haguessin fet les coses que s'haurien d'haver fet durant aquest darrer període. Dic «darrer període» en el sentit que recordi que nosaltres, l'octubre de l'any 2007, ara fa un any i cinc mesos, també el vam interpellar sobre aquesta mateixa qüestió, i fruit d'aquella interpel·lació aquest Parlament va adoptar un acord sobre el model de gestió aeroportuari dels aeroports d'interès general –de l'aeroport de Girona, de Reus, de Sabadell i, especialment, de l'aeroport de Barcelona. I aleshores la majoria dels diputats d'aquesta cambra coincidíem a assenyalar AENA com a responsable d'un model que no és un model eficient, que és un model que va en contra els interessos de Catalunya.

I permetin-me que em centri, en la primera part d'aquesta intervenció, a reflexionar a l'entorn d'AENA. Recorden que AENA, Aeropuertos Españoles y Navegación Aérea, va ser creat pel ministre Borrell, va ser creat per un govern del PSOE, també del PSC, un ministre català, un ministre membre del seu partit, que crea, per una banda, AENA, i, per altra banda, crea Puertos del Estado.

El model centralista d'AENA és un cas pràcticament únic en el món. És l'últim, si em permet l'expressió, «l'últim model soviètic» de gestió aeroportuària. La gestió centralista i passiva no està en consonància amb els models de gestió de la majoria d'aeroports europeus –de Frankfurt, de Munic, de Milà, d'Amsterdam, de París, de Viena. Aquests aeroports són operats per empreses independents en competència entre elles, i mantenen una important presència de capital públic, però a

la vegada disposen d'una àmplia autonomia de gestió. A conseqüència del model monopolar d'AENA a l'entorn de Barajas, l'aeroport del Prat ha perdut el 8,2 per cent de passatgers l'any 2008; el 21,6 per cent de passatgers els mesos de gener i febrer de l'any 2009, mentre que Madrid només ha perdut el 2,4 per cent de passatgers. Aquestes xifres, senyor conseller, demostren que aquesta davallada de volum de trànsit i d'activitat a l'aeroport de Barcelona no és atribuïble únicament al tren d'alta velocitat. El descens és fruit, entre d'altres, d'un model negatiu per a Catalunya, que és el model d'AENA.

Aquest model d'AENA comporta que s'aposti per una manera clara per Iberia com la companyia de referència per donar sentit, per donar sortida a la T4 de Madrid. Iberia, evidentment, ha demostrat que no aposta per Barcelona, i els darrers temps ha reduït de divuit a dos la seva oferta de vols a Europa des de l'aeroport de Barcelona. Per anar als aeroports principals d'Europa des de Barcelona s'ha de passar per Madrid, amb la consegüent pèrdua de temps i subordinació, buscada, pensada del Prat a Barajas. És allò que deia la ministra Álvarez. Deia, amb aquesta sinceritat que la caracteritza, diu: «Los países serios solo tienen un gran aeropuerto de referencia, y España quiere ser un país serio.» L'«aeropuerto de referencia» evidentment és Madrid-Barajas, i la resta d'aeroports es limiten a fer paper d'alimentador.

L'aeroport de Barcelona, doncs, ha anat perdent rutes a causa d'aquest abandonament d'Iberia, que és conseqüència directa d'un model de gestió aeroportuària absolutament centralitzada. Això ha provocat, entre d'altres coses, que el pont aeri, malgrat la presència del tren d'alta velocitat, hagi incrementat el seu percentatge, i sobretot un problema greu, que és l'especialització de Barcelona en companyies de baix cost, que tenen menys connectivitat que no pas les regulars. Conseqüència: caiguda de l'aeroport de Barcelona, allunyant-lo de la consideració de *hub*, que és el que hauria de ser. I el potencial hi és, el potencial de Barcelona hi és, i hi serà més de cara al futur; hi és amb la mesura i les dades –vostè les dona i nosaltres les compartim. Malgrat totes aquestes condicions, el nombre, el segment de vols intercontinentals s'ha incrementat l'últim període, però el volum cau de manera important. Les opcions hi són: tindrem una bona terminal, tindrem unes bones instal·lacions, i, a més a més, per una opció molt valenta de la societat civil catalana, dels sectors empresarials d'aquest país, una companyia de referència.

Però, escolti, la gran aposta per haver de canviar, per poder canviar aquesta tendència és una gestió individualitzada de la xarxa catalana. I això, senyor conseller, només és possible a partir d'una gestió basada en la proximitat, en què les institucions catalanes, però també els agents empresarials, puguin exercir de forma efectiva la seva capacitat de decisió sobre l'orientació funcional i econòmica del Prat.

Tot això que els he explicat ho vam acordar el 16 de novembre de l'any 2007. En aquest Parlament vam acordar una resolució que, si se'n recorden, deia el següent: «El Parlament de Catalunya acorda negociar que la gestió de l'aeroport de Barcelona correspongui a un consorci participat per la Generalitat de Catalunya, les adminis-

tracions locals concernides al sector privat i l'Administració general de l'Estat, en el qual la part catalana haurà de tenir en l'òrgan rector la majoria determinant per atorgar qualsevol decisió estratègica.»

Des d'aleshores, què tenim? Tenim la humiliació permanent del Govern de l'Estat cap a aquest Parlament, cap al Govern de Catalunya. El diputat Macias en el Congrés dels Diputats li pregunta a la ministra de Foment –li ho pregunta–: «Escolti, quin és el nombre de reunions i les dates d'aquestes reunions entre el Govern de l'Estat i la Generalitat per consensuar el nou model de gestió dels aeroports de Catalunya?» Ministra de Foment, respon el 6 de febrer del 2009, i diu: «El compromiso que en estos momentos tiene asumido el Gobierno con la Generalitat de Catalunya es la transferencia del aeropuerto de Sabadell una vez desclasificado el mismo de interés general, de acuerdo con la normativa aplicable y en desarrollo del acuerdo alcanzado el octubre de 2005..., amb la Generalitat de Catalunya.»

Absolutament res. Aquella resolució del Parlament no serveix absolutament de res. Però des d'aleshores han passat altres coses, i la més greu és que el Govern espanyol ha pres en consideració uns estatuts d'una futura empresa que ha de gestionar els aeroports de l'Estat. Quina és l'estratègia del Govern espanyol? De dir: «Escolti, transformarem AENA i ho farem en tres fases. Primera fase: separarem navegació aèria del que és la gestió dels aeroports –primer element. Segon: crearem una nova societat filial, una societat matriu, EGAESA, que gestionarà el conjunt dels aeroports públics de l'Estat i obrirà la participació de les comunitats autònomes i del sector privat en, com a molt, el 30 per cent.» La presència dels consellers de la Generalitat esdevé més testimonial que no pas decisòria, i no queden clars ni el nombre ni les seves funcions. És la gran concessió, la concessió graciosa, que fa el Govern de l'Estat. I, tercer element, diu: «Constituirem societats mercantils per a la gestió de cadascun d'aquests aeroports, però el capital d'aquestes societats pertanyerà íntegrament a l'Estat.» Això, senyor conseller, vol dir que es tanca definitivament la porta a la participació de les institucions i organismes públics i privats al territori –la Generalitat, els ajuntaments, les diputacions, les cambres de comerç– per poder fer allò que demanava aquest Parlament.

Aquest és el resum de tot plegat: el Govern de l'Estat diu que no a qualsevol de les reivindicacions, i a partir d'aquí ve el següent. A vostè avui no l'interpel·lem només com a conseller de Política Territorial, l'interpel·lem com a conseller socialista de Política Territorial. Vostès no són uns testimonis de tot plegat, no són uns mers espectadors; vostès són els responsables directes de tot això, perquè qui adopta aquestes decisions no és un govern neutral, és un govern amb ministres del PSC, ministres del PSC-PSOE. El Congrés i el Senat, que avalen aquestes decisions, no són neutrals, el Congrés i el Senat tenen el suport majoritari del Partit dels Socialistes de Catalunya.

I el gran acord en aquest model aeroportuari, saben qui el planteja? I vostè ho deia abans de començar aquesta sessió: el PP i el PSOE. El PP està absolutament en-

tusiasmat amb aquest model que defensa el PSOE. No s'equivocin: el pacte entre el PP i el PSOE no només es produeix a Euskadi, el pacte entre el PP i el PSOE es produeix a Madrid amb la complicitat, amb la participació activa del PSC per anar en contra dels interessos d'aquest país. Hem obert una nova etapa de regressió antiautonòmica. Vostès, senyor conseller, no en són els testimonis; vostès en són uns actors principals. I que no queda circumscrit en l'àmbit dels aeroports; en l'àmbit dels ports el divendres passat el Govern de l'Estat, amb els vots de la senyora Chacón i el senyor Corbacho, aproven el Projecte de llei de ports, que estableix que Puertos del Estado, per primer cop, podrà presentar recursos contra les decisions que prenguin les autoritats portuàries.

Escolti, senyor conseller, està molt bé que aquest Parlament aprovi resolucions, però el que és més rellevant, més transcendent, no és la seva gesticulació, més o menys simpàtica i poc convincent que ahir va protagonitzar el president de la Generalitat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*); la seva responsabilitat és que vostès, com a membres del PSC, vostès no només estan claudicant, sinó que són uns actors de primer nivell per perpetrar, si m'ho permeten...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...aquest nou model absolutament regressiu i perjudicial per als interessos d'aquest país.

Gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, de veritat s'ho creu, tot això que diu, senyor Rull? I s'ho creu sense envermellar pel to i el contingut de totes les seves afirmacions? Jo avui podria fer dues coses, no? Una, caure en el parany que vostè em para, trepitjar la pell de plàtan que m'ha posat i entrar en el terreny de la gran relliscada de fer aquí el debat que vostès no tenen ni el coratge ni les ganes ni la capacitat de fer allà on toca. Jo no faré un debat per persona interposada; ja el faran vostès, si ho volen, en un altre àmbit, que és el del Congrés dels Diputats o el Senat, més enllà de les petites preguntes o les interpellacions que de moment no condueixen enlloc. Però aquí el debat, si el centrés-sim no tant en allò que passa en altres centres de decisió, sinó, sobretot, en allò que passa aquí o en allò que no passa aquí, ens hauríem de concentrar en quina ha estat l'evolució que ha fet el plantejament global del sistema aeroportuari català l'últim any, si ha fet passes

positives o no, si hi ha hagut avenços raonables o no, i si el paper de la Generalitat ha estat o no determinant en unes quantes coses.

Per altra banda, també hauríem de fer un repàs de si ha canviat el capteniment del Govern respecte a allò que ha estat votat en el Parlament i allò que ha estat dit per activa i per passiva en tots els actes públics en què ha participat el Govern de la Generalitat de Catalunya a l'hora de pronunciar-se sobre el model aeroportuari. I no ha canviat res: el Govern de Catalunya fa seves –i no ha mogut ni una coma– les resolucions votades per aquest Parlament, i el Govern de Catalunya no pot fer altra cosa que fer absolutament seves paraules que ahir van ser pronunciades en seu parlamentària pel president de la Generalitat de Catalunya i que ara els llegiré: «Per això estem treballant, i per això no acceptarem cap model de gestió de l'aeroport del Prat en què la Generalitat de Catalunya no tingui un paper determinant.»

Per tant, no és cap *ritornello*, és exactament el mateix que passa en el debat sobre el finançament. No hi ha acord fins que les dues parts no es posen d'acord, i com que no hi ha acord ni en un tema ni en l'altre, ara com ara, queda clar que el posicionament dels diputats i diputades d'aquesta cambra pot ser o a favor o en contra del seu govern. I el Govern de Catalunya diu: «No hi ha acord, i el nostre posicionament es manté ferm en la defensa d'un paper determinant que, si no ens és reconegut, no acceptarem cap tipus de tracte.» Per tant, jo crec que les coses estan plantejades en un terreny prou clar.

I, per altra banda, i abans d'entrar en el terreny concret d'algunes de les coses que vostè planteja, s'han fet passes molt significatives a favor d'una millora del que és el sistema i el model aeroportuari català. Entre d'altres, la creació de la societat Aeroports de Catalunya; la construcció, per primera vegada, d'un aeroport a Catalunya, d'imminent posada en servei; l'aprovació pel Govern i inici de la tramitació, fa molt pocs anys, de la nova Llei d'aeroports i heliports de Catalunya, i la definició d'un model en què, en desplegament de les competències reconegudes en l'Estatut, es defineix què hauria de fer el Govern de Catalunya en els aeroports que són de la seva competència i en aquells que, no sent-ho avui, volem que ho siguin demà.

I aquesta és la qüestió. Vostè diu: «Aeroports d'interès general: Sabadell, Reus, Girona i el Prat.» No, el punt de partida del posicionament del Govern de Catalunya és una negociació inacabada, que s'aparca en el mateix moment en què s'estava negociant el nou Estatut d'autonomia de Catalunya, i en què els aeroports de Sabadell, de Reus i de Girona es situaven en l'àmbit de la seva desclassificació com a aeroports d'interès general, eren transferits al Govern de la Generalitat de Catalunya, i, a partir d'aquesta transferència, quedava només en el règim d'aeroport d'interès general i en el de definició d'un consorci per a l'explotació i la gestió compartida, l'aeroport del Prat.

Aquest és l'horitzó amb què treballa el Govern de Catalunya i aquest és l'horitzó amb què es defineix la nova Llei d'aeroports i heliports de Catalunya, que té molt clar que el model avui vigent a Espanya d'una gran

societat estatal titular i gestora de tot el sistema aeroportuari espanyol d'interès general no és satisfactòria i no la compartim.

Però, mentrestant, a part d'això, el Govern ha fet, conjuntament amb AENA, i ja ha acordat, l'assignació i la reassignació d'espais de la T-Sud. Ho ha acordat el Govern de Catalunya amb AENA, en sengles reunions, i successivament per la condició posada pel Govern de la Generalitat de Catalunya que fossin revisables aquelles assignacions; avui les tres aliances tenen espais assignats a la nova terminal T-1 de l'Aeroport del Prat - Barcelona. Ho han acordat AENA i el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Totes les companyies del pont aeri –Vueling, Clickair, Iberia, Air Europa i Spanair– també aniran a la nova terminal, i també és un acord del Govern de la Generalitat de Catalunya.

El Govern de la Generalitat de Catalunya no ha posat ni un duro en la compra de Spanair, però el Govern de la Generalitat de Catalunya ha induït, impulsat, tutelat i empès el grup d'empresaris catalans a fer aquesta operació de compra, i, si cal, és una operació que serà adequadament avalada pel Govern de la Generalitat de Catalunya.

Per altra banda, s'ha acordat –s'ha acordat– que totes les companyies que operin a Barcelona, al Prat, ho facin en igualtat, en règim de competència i, per tant, sense cap privilegi per a cap companyia per tal que no es puguin establir mecanismes de discriminació positiva a favor d'unes companyies o altres ara que hi ha apetència sobre la utilització dels espais sobrants de la vella terminal de l'aeroport del Prat.

I en el desenvolupament del Comitè de Rutes Aèries, vostè mateix ha hagut de reconèixer que, sigui quina sigui l'evolució que fa el conjunt dels passatgers moguts per l'aeroport del Prat l'últim any, el volum de passatgers que han participat en vols transoceànics des de l'aeroport del Prat ha crescut, ha crescut significativament; no ha crescut d'una forma exponencial, però hi ha noves rutes, hi ha algunes rutes, i algunes de molt significatives, amb més pes des de Barcelona que des de Madrid, i evidentment el Govern de la Generalitat de Catalunya, des del Comitè de Rutes Aèries, seguirà treballant per aconseguir que l'aeroport del Prat operi i treballi de forma clara, orientant-se a l'obertura de noves rutes transoceàniques específicament des del nostre aeroport, de la mateixa manera que el Govern de la Generalitat de Catalunya té clar, té molt clar, que des de l'aeroport del Prat hi ha d'haver no només vols punt a punt, sinó vols de connexió, que són els únics que acaben assegurant finalment el caràcter de *hub* aeroportuari d'un aeroport que..., digui el que digui qui sigui, qualsevol país que tingui dimensió i futur pot operar perfectament, no amb un, sinó amb dos o amb tres aeroports de referència. Vegi's Itàlia, vegi's Alemanya, vegi's França, vegi's Anglaterra, i no diguem ja els Estats Units de Nord-amèrica. És molt clar que en el cas de l'Estat espanyol el pes i el paper de l'aeroport del Prat són perfectament homologables als de qualsevol altre país del nostre àmbit i de la Unió Europea en què hi ha més d'un aeroport de referència.

I finalment –i després hi tornarem en el torn de rèplica–, ara per ara, tot el que hem conegut de les iniciatives del Govern espanyol no és ni bo ni dolent, és neutre, perquè en qualsevol cas no ha entrat ni en l'espai de la negociació política ni tan solament de la definició d'acords que siguin solvents pel que fa a la seva determinació: que AENA hauria de ser una empresa exclusivament dedicada al costat aire de la navegació aèria a Espanya, no ens importa, i, a més a més, entenem que és un tema més europeu que espanyol; que una nova empresa cent per cent estatal sigui la titular de la propietat dels aeroports d'interès general de l'Estat espanyol, tampoc no ens importa.

Ara, sí que ens importa –i aquest és el punt en què hem de començar a deixar les coses molt clares– que la societat de gestió aeroport a aeroport no pot ser cent per cent estatal, ha de ser participada per governs autonòmics i pel sector privat, i finalment ha de quedar molt clar que, des d'aquesta participació dels governs autonòmics i del sector local i del sector privat, el pes de les comunitats autònomes ha de ser determinant i condicionat per unes majories que permetin bloquejar determinades decisions que puguin ser contràries a l'interès de la mateixa comunitat autònoma.

Això està clar. I aquest pas encara no s'ha fet, no està definit; quan es defineixi, ja en parlarem. I és evident que, com deia ahir, i torno al principi, el president de la Generalitat de Catalunya, no acceptarem –no acceptarem– cap model en què el pes i el paper del Govern de la Generalitat de Catalunya a l'aeroport del Prat no siguin determinants.

I tingui la seguretat que, en això, el Govern de la Generalitat de Catalunya tindrà el pes i el paper que li pertocquen per dignitat i per coherència i per necessitat objectiva i estratègica del sistema aeroportuari català.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor diputat té la paraula per al torn de rèplica..., senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, la base de la resposta que li volem fer és la següent. Aquí hi ha un error de partida, un parany, de partida..., que vostè és..., vostè és un home intel·ligent i sap quan diu les coses de veritat i quan, diguem-ne, genera una certa ficció. Diu: «Nosaltres no acceptarem mai un model...»

Escolti, sap quin és el problema, senyor conseller? Que això no és un model que es pacti; és a dir, és un model que AENA i l'Estat estan imposant. És a dir, no cal la signatura de la Generalitat de Catalunya, no cal. Vostès, nosaltres podem fer gesticulació aquí, però aquests estatuts que van ser presos en consideració per part del Ministeri d'Economia recentment no són uns estatuts pactats amb la Generalitat. Aquí, la seva signatura no cal absolutament per a res. Aquest és el problema. I, per tant, l'actitud que vostè assumeix..., vostè assumeix una actitud de Don Tancredo. Saben qui era Don Tancredo? Era aquell que es posava en una plaça de

braus sobre un barril i esperava que el toro, diguem-ne, no l'envestís.

Escolti, aquesta és la seva actitud en aquests moments. Però no ho dubti: el toro té molt clar on és el barril, té molt clar on és el seu interès general, i el toro no només és la senyora Álvarez, és també el Partit Popular, perquè tenen molt clar, els dos partits, PSOE-PSC i Partit Popular, quina ha de ser la prioritat.

Jo els recomano, senyores i senyors diputats, que es lleixin la compareixença de la ministra de Foment el 16 de desembre de l'any 2008 a la Comissió de Foment del Congrés dels Diputats, i que es lleixin quina intervenció va fer el senyor Joan Herrera, i que es lleixin quina intervenció va fer el senyor Pere Macias, i quina intervenció va fer, per una banda, la ministra, però, per altra banda, també el representant del Grup Socialista en el qual hi ha representants del PSC.

El problema, senyor conseller, la base de tot plegat és que aquest no és un model que es pacta, aquest és un model que s'imposa. I a partir d'aquí, vostè ens ha d'explicar algunes coses. Ens ha d'explicar què han estat negociant durant aquests anys. No dic «mesos», dic «anys». I la ministra de Foment diu que no han negociat absolutament res, que hi ha hagut una actitud, diguem-ne, de dir: «Bé, el Govern de Catalunya que vagi dient el que vulgui que nosaltres tenim clara l'estratègia.»

No han desclassificat Girona, no han desclassificat Reus, no han desclassificat ni tan sols Sabadell; imposen un model de gestió de l'aeroport del Prat que ignora, que menysprea radicalment les pretensions d'aquest Parlament, o el que ahir deia el president de la Generalitat. I el president de la Generalitat té una doble dimensió: és president de la Generalitat però també és primer secretari del PSC. I hi torno a insistir: quan la setmana passada el Govern espanyol aprova la Llei de ports, que conculca un model que ha funcionat, la senyora Chacón i el senyor Corbacho hi van donar el seu vot a favor. Aquest és el problema i aquesta és una tendència que es veu imparable.

Només hi ha una opció, que és que vostès, aquesta dignitat, aquesta pretesa dignitat a la qual feia referència a la fi de la seva intervenció, l'apliquin de veritat. El PSC d'una vegada per totes ha de decidir –ha de decidir– si continua fent com sempre ha fet, d'estar supeditat al PSOE i de fet de ser el PSOE mateix, o posa per davant els interessos nacionals d'aquest país.

I vostè pot fer tota la faramalla que vulgui, tota la retòrica que vulgui, de dir que la Generalitat de fet ha pogut participar remotament en l'assignació dels espais. La Generalitat no ha fet res en l'assignació dels espais perquè tot ho fa AENA, tot ho fa el Ministeri de Foment, tot ho fa la senyora Álvarez, prescindint absolutament de vostès.

I mentrestant, què ens diu? «No; estem fent una llei d'aeroports aquí a Catalunya que serà l'autèntica revolució.» Aquesta Llei d'aeroports és ful, és buida de contingut. Amb la Llei d'aeroports el que ens diuen és: «No, no, des d'Aeroports de Catalunya gestionarem Girona, Sabadell, Reus i Barcelona.» Però si els estan

dient que no, senyor conseller; els estan dient que no hi ha traspàs.

I, per altra banda, aquest document, que és els estatuts d'aquesta nova societat, diu, article 2, punt c, diu: «Es poden crear societats mercantils per gestionar cadascun dels aeroports, *en cuyo caso...*, i en aquest cas el capital d'aquestes societats pertanyerà íntegrament a l'empresa de gestió d'aeroports de l'Estat.» Cent per cent de capital de l'Estat! No hi deixen entrar ni la iniciativa privada. I vostè, mentrestant, Don Tancredo, aquí dalt del barril i dir que sent ploure. Reaccioni amb dignitat! Els ho interpel·lem d'una manera molt intensa; els instem a fer-ho. Escolti, nosaltres no plantejarem cap més acord del Parlament de Catalunya, cap més acord.

I acabo, senyor president, tal com començava. Aquesta no és una interpellació al conseller de Política Territorial d'aquest Govern; aquesta és una interpellació a un membre suficientment qualificat del PSC-PSOE que té capacitat, si vol, de decidir i de canviar la tendència. Perquè, escolti, no estem parlant d'un acord entre Catalunya i Espanya; estem parlant d'una tendència a imposar un model que és dolent per a aquest país. Actui amb dignitat, senyor conseller. Actui amb dignitat, membres del PSC-PSOE.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El senyor conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, quan es juga amb els valors, i sobretot amb els valors morals, per exemple la dignitat, s'haurien de sospesar molt les paraules, perquè, és clar, senyor Rull, amb el mateix criteri –vostè apella a la meua dignitat, jo apello a la seva vergonya–, no té vergonya, senyor Rull. Per què menteix? Per què fa trampa? Per què explica només mitja part de la Llei de ports?

Per què no explica que la Llei de ports que va aprovat el Consell de Ministres la setmana passada, quan introdueix el recurs, introdueix el recurs també de la comunitat autònoma? Per què no explica que de la mateixa manera que la comunitat autònoma pot presentar recurs en la gestió d'un port concret d'interès general, si Ports de l'Estat pot interposar recurs, l'informe que fa la comunitat autònoma és vinculant? Per què no ho explica?

Per què no explica que hi ha ara, tot i que el model i la llei revisada no és plenament satisfactòria..., hi ha matisos que, de fet, donen al Govern de la Generalitat, per al cas dels ports de Tarragona i de Barcelona, plens poders per mantenir el model que vostès van pactar i que en el cas que hi hagués alguna decisió del port, com a port autònom, que pogués anar contra els interessos de la comunitat autònoma el Govern de la Generalitat té la capacitat de presentar-hi recurs? Per què no explica la veritat tota sencera? I per què vostè comet allò que..., en fi, no sé si ja té edat per conèixer aquest tipus de pecat,

però hi havia un tipus de pecats que eren els d'omissió. I vostè menteix per omissió només explicant mitja llei, no tota la llei sencera.

Dit això, i anant exclusivament al tema de fons que avui ens ocupa, que és el tema de com es desmantella AENA, que és una empresa pública cent per cent estatal que avui gestiona tot el sistema aeroportuari espanyol d'interès general, el Govern de la Generalitat de Catalunya té un interès molt especial –i amb tota la dignitat que calgui, naturalment, farà el que ha de fer perquè això no quedi alterat– que el procés de desmantellament d'AENA no signifiqui el pas directe d'una AENA estatal centralitzada a una AENA privatitzada centralitzada. Que aquesta és la temptació que avui impera en determinats cercles de l'àmbit de la *meseta*: privatitzem AENA, donem entrada al sector privat i aconseguim que, sense solució de continuïtat, allò que fins ara feia una sola societat cent per cent estatal quedi referit a l'espai aeri a la mateixa empresa que no privatitzarem, però el que és el negoci de gestió concreta de cada aeroport donem-ho directament a una AENA centralitzada, canviem-li el nom i mantinguem un model centralitzat en mans d'aquesta nova societat que podria donar peu a l'entrada, en el cas de la gestió d'aeroports concrets, al capital privat. Aquest no és el model que defensa el Govern de la Generalitat de Catalunya, on el que nosaltres volem és un consorci, amb presència del sector públic, amb presència del sector privat, amb presència del món local i amb participació i un pes determinant del Govern de la Generalitat de Catalunya a l'hora de les decisions que s'hagin de prendre.

I, per altra banda, també voldria que quedés clar que des del punt de vista del Govern de Catalunya en cap cas no hauríem d'estar parlant dels altres aeroports, sinó exclusivament de l'aeroport del Prat, perquè tampoc no entenem un model d'aquestes característiques, en què es mantingui la qualificació d'aeroports d'interès general, dels de Sabadell, dels de Reus i dels de Girona. En aquest sentit, nosaltres treballarem clarament en la direcció adequada i anirem prenent les iniciatives de caràcter legislatiu i les iniciatives de caràcter polític per tal d'assegurar que allò que avui és una ficció en el seu cap i una ficció en el cap d'altra gent, però no, en cap cas, res ni aprovat ni tramitat ni vigent, no es converteixi en una realitat amenaçadora per al Govern de la Generalitat de Catalunya i per a l'autonomia de l'aeroport de Barcelona, tal com nosaltres desitgem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.*) Senyor Rull, té la paraula. Em permet un moment, si us plau, senyor diputat? Perquè m'ha passat desapercebut, però estic convençut que el senyor conseller no tindrà cap inconvenient a retirar alguna paraula, si és que vostè s'ha sentit ofès per alguna paraula que ell ha dit. Senyor conseller, és així? (*Pausa.*) Senyor Rull, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

No, gràcies, senyor president; s'ha avançat al que plantejava. Escolti, senyor conseller: tocat. És a dir, vostè, quan perd els arguments, es dedica a qualificar, es dedica a insultar. I vostè ha tornat a repetir (*veus de fons*)..., vostè, vostè... No, no, jo no he fet res, escolti. No, no cal... (*Remor de veus.*) No, escolti... Vostè diu que el diputat que li està parlant menteix –menteix. Escolti, li demano que retiri aquest qualificatiu, aquesta expressió. L'altre dia, el president del Parlament, en termes similars, va demanar una rectificació de la senyora Rigau. I el problema de fons, senyor conseller, és que quan perd els arguments –i vostè últimament els està perdent de manera constant i sistemàtica– vostè acaba optant per allò que és més senzill, que és la desqualificació.

Però sap què passa, senyor conseller? Que la llei existeix, que el Projecte de llei de ports de l'Estat existeix, que les declaracions de la senyora Álvarez existeixen, que aquests estatuts existeixen i que vostè pot fer tota la retòrica que vulgui...

El vicepresident primer

Senyor Rull, ara, senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

...però el problema que té és que no té cap mena de base per explicar el que ha explicat...

El vicepresident primer

Senyor Rull, si us plau, perquè això ara ja és prosseguir el debat. Ja aquí...

El Sr. Rull i Andreu

Senyor conseller, li demano aquesta cortesia parlamentària.

Gràcies.

(*El conseller de Política Territorial i Obres Públiques demana per parlar.*)

El vicepresident primer

Senyor Nadal, té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Miri, senyor president, des de la dignitat que correspon a una persona que està sobre el barril, esperant que vingui el brau, amb tota la dignitat, li asseguro que de la mateixa manera que el senyor Rull apella a la meua dignitat i sense dir-me «indigne» em diu que actui amb dignitat, jo estic disposat a dir que el senyor Rull no és un mentider –evidentment, jo no ho he dit, però si se n'hagués pogut induir que ho he dit ho retiro–, però que en la seva intervenció ha mentit.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'objectiu del futur projecte de llei del cinema (tram. 302-00158/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació... –perdó, passem ja...–, el novè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'objectiu del futur projecte de llei del cinema. La presenta el Grup Mixt, i per a la seva exposició té la paraula el senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Honorable *conseller, consellers...* –perdón–, diputados, diputadas, la moción que presentamos sobre la ley del cine tiene dos puntos. El primero de ellos es radical: que se anule su tramitación, la tramitación que actualmente está en proceso. ¿Por qué? Porque consideramos, como habíamos dicho en la interpellación, que la ley del cine no soluciona ninguno de los problemas que tiene el cine actualmente en Cataluña y, sin embargo, sí que se dedica muy sustancialmente a una limpieza lingüística y no a la recuperación de la lengua catalana, que era el pretexto en realidad. En segundo lugar, si no se acepta este punto, al menos que se arregle en lo posible, en la dirección que proponemos, en lo siguiente.

A, que se elimine toda posibilidad de sanciones lingüísticas. No queremos una ley que ya ha estado desacreditada por los propios tribunales, en el 98. Por tanto, que se elimine toda posibilidad de sanciones lingüísticas.

B, que se promocióne la versión original como medio de respetar la obra de sus creadores y se subtitulen en catalán y castellano de forma progresiva, para no violentar los intereses de los espectadores y de las empresas. Explicamos concienzudamente que es mejor la versión subtitulada en versión original... –perdón–, y subtitulada en catalán y en castellano, que no las versiones dobladas, pero que eso no está precisamente al albor de los días, porque la gente, los espectadores, todo el mundo, incluso los que viven de este negocio, necesitan de alguna manera algún tiempo de adaptación para irse acostumbrando a esas versiones subtituladas. Por tanto, no se puede violentar de golpe el cine catalán ni el cine español con una ley como esta.

Y C, que se valore el cine catalán por sus cualidades artísticas, independientemente de la lengua o lenguas en que inicialmente ha sido grabado. Es muy normal, en la Cataluña en que vivimos de hace bastante años, que se utilice la lengua para otra cosa muy distinta para la que sirven las lenguas, que es para comunicarse; es muy normal. Y se utiliza la lengua, en primer lugar, como instrumento de construcción nacional, pero se está utilizando la historia constantemente también. El último ejemplo nos lo ha dado el señor vicepresidente Carod-Rovira, con este intento de recuperar la memoria histórica, diríamos en plan fino, y yo diría que es chapotear, beber, regodearse con la sangre muerta, con la sangre envenenada, con la sangre de los muertos, para envenenar la de los vivos. Dejemos en paz este tipo de cuestiones. Los presupuestos de la Generalitat no

pueden servir para este tipo de juegos malabares con la historia. No se puede utilizar la historia para conquistar el presente o para manipular el presente. Y en este sentido nosotros tampoco queremos una ley que nuevamente se utilice para otros fines distintos de los que realmente se dice que se van a utilizar.

Por tanto, les pediría a todos los diputados de todos los grupos parlamentarios que, a ser posible y en todo momento, se mantengan al menos estas tres opciones que hemos propuesto, la A, la B y la C; que en ningún caso va contra nadie, sino que va a favor, en todo caso, de las dos lenguas oficiales de Cataluña y de la promoción del cine, y tampoco molesta a todo lo que rodea el cine a nivel empresarial.

Gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Popular. Per a la seva exposició, té la paraula el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, nosaltres donarem suport a la iniciativa. Hem redactat dues esmenes. El que hem fet és..., hem centrat la iniciativa, en la mesura convenient. I hem presentat dues esmenes fonamentals per millorar aquesta moció que ens presenta el Grup Mixt, una moció que presenta amb arguments clars. Jo utilitzaré tres arguments bàsics per defensar el que és lògic, que és la llibertat, aquells que som liberals en tot, eh? –en tot. Aquells que som liberals en tot, doncs, considerem que les llibertats lingüístiques formen part importantíssima de les llibertats d'una persona. És més, és una de les primeres llibertats que té la persona, i això ho reconeixen les declaracions de drets humans.

Mirin, primer, perquè aquest Govern té la mania de convertir-ho tot en política lingüística; tot és política lingüística. La política educativa, política lingüística. Podem veure, per exemple, el tràmit de la ponència de la Llei d'educació, eh? Quins són els punts fonamentals? Doncs, el títol II, el punt fonamental, eh? I sobre tot blindar que no ens envaeixin competències, que hi hagi una tercera hora; no sigui que tres hores de castellà, doncs, espanyolitzin Catalunya, eh? És perillósíssim. Tres hores de castellà, Déu meu!, tres hores de castellà. Aquest és el debat. Sembla una broma. Aquest és el debat és el debat en què està el Govern, i també el Grup de Convergència i Unió. La immigració, a què es redueix? A política lingüística. La integració dels immigrants, política lingüística. La cultura, bàsicament –sobretot des que Esquerra Republicana de Catalunya està a la conselleria–, a la llengua, política lingüística. I ara el debat del cinema, d'un cinema català que està tocat i que hem de veure de quina forma l'hem de millorar... Per això –i aprofito per parlar de l'esmena– no hem introduït una esmena que digui: «Hem d'aturar la llei», una llei que encara no està i que en coneixem unes bases. No hem d'aturar la llei, en tot cas, la redacció de la llei; hem d'aturar la redacció de la llei en aquells casos en què fa imposicions lingüístiques. Perquè una

lleï del cinema és necessària a Catalunya –i després hi faré referència.

I després perquè s'està demanant i el conseller demana a la iniciativa privada i social el que no fa la Generalitat de Catalunya; és a dir, demana un bilingüisme que no hi ha a la Generalitat de Catalunya, un bilingüisme que no existeix a les escoles catalanes, un bilingüisme que no existeix, per exemple, a les subvencions del teatre –podem veure el teatre subvencionat; jo celebri ara que per primer cop el Teatre Nacional de Catalunya, doncs, tingui Lorca, ho celebri molt, ho celebri perquè és un gran esdeveniment per a la cultura d'aquest país–, i un bilingüisme que no tenim, per exemple, a TV3. I no té sentit que vostès estiguin demanant un bilingüisme a la iniciativa privada, que en teoria ha de ser lliure per decidir en quina llengua fa les coses, com si la volen fer en urdú, vull dir, és un tema absolutament lliure, que en cap país del món passa, i que en canvi els poders públics, que sí que tenen un mandat parlamentari i un mandat polític, això no es compleixi.

Segon, perquè no podem anar per les vies fracassades. És que vostès van per la via del decret del 98, una via que l'any 98 ja van dir els tribunals, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que no era la via, i una via a què les empreses, la iniciativa privada un altre cop, les empreses, les productores i les sales d'exposició, els van dir que no. És a dir, vostès no tenen ni dret, perquè al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya van dir que no, ni tenen la gent, perquè la pròpia iniciativa d'aquest país, la iniciativa que ha construït aquest país, doncs, també ha dit que no.

I a més, quan parlo de vies fracassades, vol dir que, deu anys després del decret i cinc anys després del tripartit, tenim una pel·lícula a les sales d'exposicions. No hem d'intentar arribar a altres acords perquè deu anys després no ens hi trobem, amb això, amb una pel·lícula només en català? Nosaltres hem proposat –i per això establím una esmena– que tot el foment del català, que és necessari, per descomptat, el foment del català, i normalitzar el català a les sales de cinema, es faci de mutu acord i no amb imposicions, de mutu acord amb productores i amb les sales d'exposicions.

I després perquè la política del cinema, que és el tercer aspecte, la política del cinema, doncs, ha anat fent tombades els darrers anys. Primer trèiem un decret que fa un carnet per punts, ens imposa un carnet per punts. L'any següent, no, no fem això, sinó que el que fem és donar diners a grans produccions, que no sabem quin resultat..., algun dia ens agradarà de dir, aquests diners, on han anat a parar. I, escolti'm, la nostra solució és fàcil: el que hem de subvencionar no és el cinema perquè sigui en català, sinó que hem de subvencionar el bon cinema, i el que hem de fer és que les sales estiguin..., que s'omplin, les sales. I això jo crec que tant les productores com les sales d'exposició ho entenen. El que hem de fer és subvencionar el bon cinema i que les sales s'omplin; aquest ha de ser l'objectiu de la política.

I ho diem amb tot el convenciment, i per això hem proposat aquestes dues esmenes, perquè el senyor conseller va dir que doblar era típic de dictadures. Jo li afegeixo una altra cosa: doblar no és només típic de dictadu-

res, sinó que a més imposar, controlar i sancionar en la llengua que es parla a l'escola, la llengua que es parla a la botiga o la llengua que es parla al cinema, això sí, senyor conseller, és propi de dictadures.

Gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats, senyor Robles.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Poden anar intervenint per fixar la posició. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, el polifacètic Guillem Viladot diu, en un dels seus personatges de ficció, que tot aquell que es posa tossut en un sol llenguatge no és pas per defensar-lo, sinó per a amagar els altres que ignora.

Li ho dic això, senyor Robles, perquè només per raó de llengua demana a aquesta cambra d'instar el Govern a anul·lar la tramitació d'una futura llei del cinema? Només perquè aquesta futura llei, aquest projecte de llei, preveurà que les còpies es projecten el 50 per cent en català i en castellà en subtítols i en doblatges? Només per això, bàsicament per això?

En franc exercici de democràcia, per què no deixa, el seu grup, que el Govern en tramiti aquest projecte de llei, i evidentment si vostès no hi convenen, saben que poden esmenar-lo en la seva totalitat; no cal avançar-se a cap tramitació parlamentària quan allò que de moment només circula és un document de bases per a aquesta futura llei.

Senyor Robles, la cinematografia és un art de la interpretació, però també de la paraula. Però també és una indústria, i vostè n'ha parlat, una indústria que aquí no excel·leix per ser una indústria potent, però que aquesta futura llei allò que també ha de preveure és que la indústria cinematogràfica catalana aconsegueixi de fer-se un nom que excel·leixi, però, sobretot, i també ho deia el senyor López, que sigui competitiva.

Però a vostès només els interessa d'aquesta possible llei que no en quedi protegida, que no en quedi protegida en igualtat de condicions respecte de la que també ens és hegemònica en aquest àmbit, la llengua catalana. A vostès només els preocupa això i el Partit Popular llavors els fa seguidisme. Com no hem de voler aconseguir de legislar el sector si els catalanoparlants que volem veure pel·lícules doblades o subtitulades en català ho tenim tot en contra?

Miri, senyor Robles, per una persona castellanoparlant, seguint la línia de l'alta velocitat, de Saragossa, Madrid o Sevilla, poder veure una producció japonesa, sueca o nord-americana doblada o subtitulada al castellà això és important, però aquesta persona d'això no n'és conscient. I sap per què no n'és conscient, de la importància? Perquè això forma part de la normalitat, perquè no s'imagina que pot ser d'una altra manera i en una altra llengua.

Però això passa, de fet, amb totes les llengües amb ressorts d'Estat. I és que tot el cinema que s'exhibeix avui a l'Estat espanyol, Catalunya inclosa, és en castellà. Per tant, el Govern, que ja té en aquest camp el terreny abonat de governs precedents del president Pujol..., el Govern, per als catalanoparlants, perquè els catalanoparlants no siguem sistemàticament ignorats quan anem al cinema, el Govern té el deure –té el deure– de vetllar pels nostres drets lingüístics i també té el deure de vetllar per normalitzar l'ús social de la llengua.

Perquè vostè parla de no violentar els interessos dels ciutadans i de les empreses. Però quins ciutadans demana de no violentar, aquells que no són sensibles a la pluralitat lingüística de l'Estat potser? Quines empreses no s'ha de violentar, les *majors* americanes potser?

Senyor Robles, valorar el cinema per les seves qualitats artístiques independentment de la llengua només es pot fer amb el cinema mut. En cinema és tan important el que es diu com com es diu. Ens demana tolerància respecte del castellà, una llengua que ens és hegemònica per raons de prepotència administrativa i també i en aquest cas per raons de mercat?

Miri, senyor Robles, als catalanoparlants, avui, el cinema a Catalunya ens condemna a ser públic en castellà, ens condemna a ser públic en castellà i sense el dret d'escollir.

I és amb la voluntat de resoldre aquesta coacció que no donarem suport a aquesta seva moció i tampoc, senyor López, no donarem suport a les seves esmenes.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Josep Maria Balcells, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats..., il·lustre diputat senyor Robles, s'ho pot prendre si vol com un elogi, li haig de reconèixer des de la tribuna l'habilitat d'estar sempre a la que salta, d'aprofitar qualsevol oportunitat per tocar el voraviu de la seva dèria particular sobre la llengua.

Miri, estem en els prolegòmens del futur projecte de llei del cinema, fa només tres setmanes que la conselleria va fer públic el document de bases que marca uns eixos a l'entorn dels quals s'haurà de bastir el projecte, un document que és com una mena de declaració d'intencions que ha de servir, de moment, per generar un debat obert sobretot al sector, a l'opinió pública, a la societat civil.

Però vostès immediatament pugen al carro del debat parlamentari, plantegen fa quinze dies la interpellació i avui forcen la moció. I curiosament al primer punt de la seva moció diuen: «Retirin-ho, no s'hi posin en aquest tema, no legislin sobre el cinema de Catalunya»; vénen a dir: «Deixin que el mercat marqui la pauta com fins ara, i, si s'hi atreueixen, alerta amb la llengua.»

Com es pot atrevir, senyor Robles, a dir a l'executiu que desisteixi d'entrar en àmbits mancats de marc legislatiu? I com pot demanar a aquesta cambra que no legislem en un sector on es juguen tants interessos?

Clar que ho farem, no en dubti. Comencem per les bases. Jo diria que ara és l'hora del debat preparlamentari; ara toca, a partir dels grans eixos apuntats per la conselleria, de fer contactes, rebre *inputs*, fer prospeccions en tots els sectors implicats, amb les productores, amb les distribuïdores, les *majors*, les petites, les de fora, les d'aquí, amb els exhibidors, amb els directors, amb els actors i actrius, amb els dobladors, amb les televisions, amb els crítics.

Partim d'un diagnòstic amb què vostè hauria d'estar d'acord, senyor Robles, i és que l'activitat del sector cinematogràfic passa per una certa crisi i sobretot per un complex joc d'interessos; té uns reptes empresarials, tecnològics, de mercat, de formes de produir continguts, de forma d'empaquetar-los, de distribuir-los, d'hàbits de consum del producte. I això reclama una atenció, una regulació, un suport, un estímul per fomentar la creativitat, per reforçar les iniciatives empresarials. El cinema no és només art i cultura, és també empresa i per tant activitat econòmica.

Per això necessitem una llei del cinema a Catalunya, del cinema i, ho subratllaria, de l'audiovisual. Cal posar accent en el reforçament i l'impuls del teixit industrial de totes aquelles empreses catalanes que inverteixen en aquest sector. I, hi afegeixo, faríem un mal servei al sector si la concebéssim prioritàriament, aquesta llei, com la llei de la normalització del català al cinema.

Senyor Robles, jo li puc avançar que el meu grup, quan arribi el moment, sense obviar en l'articulat el tractament de la llengua, posarà l'accent en la voluntat i el compromís d'impulsar i accelerar la implantació de les noves tecnologies en el camp del cinema i en el camp del conjunt del món de la producció audiovisual. Entenem que és urgent aconseguir la digitalització de les sales d'exhibició perquè això suposarà, entre altres coses, reduir costos i facilitarà la projecció subtitulada o doblada de les pel·lícules que arribin de fora.

Dit això, no li amago que abordarem també el tema de la llengua. I estarem d'acord amb vostè que cal primar la versió original acompanyada de la subtitulació, però quan calgui subtitular o quan es vulgui doblar haurem de tenir en compte el que diuen l'Estatut i la Llei de política lingüística. Li vull recordar una cosa que ja coneix: l'any 2007 l'oferta de cinema en català a les sales públiques –subtitulades o doblades– va ser del 3 i mig per cent, en castellà va ser el 96 i mig per cent. No em negarà que hi ha un gran desequilibri, que cal equilibrar, i si no ho fa el mercat, és perquè hi ha empreses que ho han impedit. En aquest camp voldrem que es faci una política proactiva, estimuladora i, hi afegiria, no sancionadora més enllà de l'exigència de complir la llei.

En aquest marc nosaltres votarem en contra de la seva moció i de les esmenes del Partit Popular.

Però abans d'acabar voldria afegir un prec. Jugui net, no faci judicis d'intencions demagògiques per justificar els seus posicionaments. En la seva interpellació vostè

va dir: «Ustedes quieren que sea la lengua del poder la única lengua del cine en Cataluña.» Senyor Robles, vostè sap que això no és veritat, vostè sap que dient-ho en seu parlamentària el que fa és contaminar un debat que en aquest cas nosaltres i el Govern volem que se centri en l'enfortiment de la indústria, de la producció, dels continguts, del suport digital i de l'oferta del cinema fet a Catalunya, distribuït a Catalunya, exhibit a les sales de Catalunya, garantint, això sí, garantint que els catalans a les sales d'exhibició puguin veure en català tots els productes cinematogràfics o audiovisuals del mercat en igualtat de condicions amb què fins ara ho troben en castellà.

És per això que caldrà complicitats i consensos empresarials, socials...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Balcells Gené

...i polítics. Acabo, senyor president.

Senyor Robles, si us plau, per acabar, jugui net, i li demanaria també: jugui en positiu, i sobretot, si pot ser, no es quedin al marge de la complicitat i del consens que demanem també a tot el sector de l'audiovisual i de la cinematografia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats..., senyor Robles, miri, he de reconèixer, primer de tot, que la seva moció ha tingut la capacitat de sorprendre'm. Primer, per la rapidesa amb què l'han presentada. En això coincideixo amb el meu amic Josep Maria Balcells. Vostè devia pensar allò tan català de feina feta no té destorb, eh?, i en una llei que encara està a les bases, que encara no està articulada, doncs, d'entrada, ja fan una interpellació i fan una moció per esmenar-la.

Però la segona sorpresa, la sorpresa gran, és el primer punt d'aquesta moció; és un redactat una mica emboïcat, però, en fi, ve a dir que volen que el Parlament de Catalunya insti el Govern que anul·li la tramitació d'aquesta llei. O sigui, ja podem plegar, poca feina, cadascú a casa seva i ja està.

Jo crec que el món de la cultura del nostre país en general i en particular els sectors als quals va dirigida aquesta llei han de prendre nota, bona nota, del seu poc interès, del seu nul interès, vaja, per una llei que és tan desitjada, tan esperada, perquè és una llei que, entre moltes altres coses, permetrà, primer, assignar d'una manera racional i efectiva els recursos públics destinats a les polítiques cinematogràfiques; després, permetrà impulsar el teixit industrial audiovisual i fer fortes les empreses

del sector, i, tercer, impulsar la formació per generar i per canalitzar talent i professionals del sector cinematogràfic.

Fixi's, senyor Robles, i fixi's també vostè, senyor López, que esmento tres punts de la llei molt importants, en podria haver esmentat molts més, i que cap d'aquests punts no fa referència a la llengua; cap d'aquests punts no parla del fet que la llei garantirà els drets dels ciutadans a poder veure cinema en les dues llengües oficials i que, per tant, aquesta llei resoldrà un antic i injust déficit democràtic, perquè la llei és molt més completa del que vostè vol que sembli. Jo suposo que vostè se l'ha llegida tota, tots els punts, eh?, però, en canvi, acaba sempre parlant només d'aquells punts que fan referència a les llengües.

Miri, senyor Robles, hi ha una característica que jo valoro moltíssim de les persones i de les coses que és la lleugeresa. És la primera de les sis propostes que fa Italo Calvino en el seu llibre *Propostes per a un nou millenni*, que és un llibre que suposo que coneix, eh? Lleugeresa, per Calvino, vol dir agilitat, vol dir moviment, vol dir transparència, progressió, obertura, canvi, etcètera.

El contrari de la lleugeresa és la pesantor, i segons Calvino, pesantor és una actitud sorollosa, opaca, agressiva, obsessiva i reiterativa, rovellada, diu concretament. I miri, senyor Robles, jo trobo aquests adjectius de Calvino, és a dir, els adjectius de la pesantor, eh?, no els adjectius de la lleugeresa, en el text de la compareixença que vostè va fer a l'honorable conseller. Me l'he llegida amb molta atenció i no m'ha agradat. Ara jo li repassaré unes quantes de les frases que vostè va dir en aquesta compareixença.

Sap què va dir? Va dir, per exemple: «La ley del cine es la última disculpa para proseguir con la cruzada nacional por imponer su lengua propia como única.» Fixi's bé quines paraules fa servir, unes paraules que no tenen res de lleugeres. I més endavant afirmava: «Y ahora vienen ustedes armados» –senyor Robles, «armados»– «con la amenaza de una ley con capacidad para imponer sanciones.» I encara parlava de «la íntima y oculta intención» –«íntima y oculta intención»– «de su departamento de utilizar la subtítulos para disminuir la presencia del castellano en el cine».

I per si no n'hi havia prou amb «croades», «armes» i «intencions ocultes», encara vostè va afegir que «es la opción de nuestro grupo» –va dir– «sin violentar las reglas del mercado». I miri, no em parli de violències, perquè, si no, jo li puc explicar la violència que sento cada vegada que vull anar al cine a la meua ciutat i em trobo que no hi ha ni una sola pel·lícula a la cartellera que jo pugui anar a veure en català.

I vostè ja acabava quasi el discurs parlant de «denunciar una impostura» –quina impostura, senyor Robles?, però de quina impostura parla?– i assegurant que «los fines de esta ley tienen poco que ver con el cine y mucho con la limpieza lingüística».

No cal dir que votarem en contra de la moció; també votarem en contra de les esmenes del PP.

Jo espero sincerament, senyor Robles, poder seguir discutint amb vostè de cinema, amb molta cortesia, però també amb molta lleugeresa.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Molt bon dia, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyores diputats. El cert és que reflexionant molt sobre la moció que ens proposa el Grup Mixt, gairebé que teníem la temptació de dir que no la recolzarem, i anar-nos-en, de la tribuna. Però aquesta moció ens permet de discursar, encara que només sigui en quatre minuts, sobre la trinxera, i ens plau de discursar sobre la trinxera.

Aquesta persona que parla pot entendre, senyor Robles, quina és i com és de gran la incomoditat de viure sempre en la trinxera. Vostès n'han excavat una, just en un temps en què les trinxeres no són altra cosa, afortunadament, que memòria històrica, recordar el passat. Jo sé com és la incomoditat de viure a la trinxera, perquè hi vaig viure, en la meua joventut, perquè o estava en la trinxera o era un mesell, no tenia llibertat per elegir. Però avui no en calen, de trinxeres; les coses, les menudes i les importants, es poden discutir en un vetllador fent un cafè, es poden discutir en els carrers, es poden discutir en els ateneus, al parc de la Ciutadella i en el Parlament; no en calen, de trinxeres, però vostès s'han obstinat a viure en la seva trinxera.

Ja sé que no només és incòmode, sinó que els fossats també ofereixen seguretat. Viure en el fossat i en la trinxera és viure segur en les posicions d'un mateix. Ara, quin gran problema té viure en el fossat d'una trinxera? Que la mirada respecte del món és impossible, que quan es fa aquesta mirada enllà del talús del mateix fossat, la mirada és necessàriament estreta i és necessàriament parcial. En aquesta situació, quan no hi ha capacitat d'entendre el món, d'entendre la diversitat d'expressions en llibertat en el món, es crea una neurosi que acaba sent obsessiva. I la neurosi obsessiva justifica sempre –per això es crea, llegeixi vostè Sigmund Freud–, acaba justificant les posicions de la trinxera i la felicitat dels éssers que viuen vergonyosament en aquesta trinxera.

Vostès han mirat les bases, ni tan sols un avantprojecte, només les bases, i han decidit que aquestes bases tenien l'únic fonament que era la llengua en la cinematografia. És clar, és la seva neurosi obsessiva. Quan jo vaig llegir les bases, de cap a peus, sabent que eren unes bases, sabent que era una declaració d'intencions, que no era ni tan sols un avantprojecte de la llei, el primer que vaig veure va ser el meu país, el meu país al costat dels altres països, en un món de cultura extraordinàriament contemporani, com és el món de la cultura cinematogràfica i de l'audiovisual, vaig veure les oportunitats que el meu país podia oferir-se a si mateix, i els països

que li són a la vora, en matèria d'indústria cultural, en matèria de creació, de la creació més contemporània que tenim, que és justament la creació a través del suport audiovisual.

Vostès, això no ho han vist, no han vist que si es posen a col·laborar l'Institut de les Indústries Culturals de Catalunya, l'Institut Català de Finances, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que si es posen a cooperar amb els seus capitals, amb els seus esforços d'intel·ligència, de creativitat, serem capaços de fer allò que tant necessita aquest país, una indústria audiovisual cinematogràfica, capaç de donar a les altres cultures, als altres estats, al món sencer allò que és la nostra creació, l'ànima de Catalunya, en català. Per què, en català? Perquè és evident que el català avui no és possible en la cinematografia, ni en la producció, ni en l'exhibició.

Vostès diuen: «Anullin les mateixes bases, perquè vostès volen imposar una llengua.» Mare de Déu! Vostès neguen a la llengua catalana, des de la seva trinxera, amb aquesta moció i amb tantes altres intervencions, el pa. I ja és gruixut!, li neguen, a la llengua, la sal, i ja és gruixut que ens neguin la sal, a la llengua! Però és que ens neguen també l'aigua. Que no veu que les bases només preveuen el 50 per cent, que és la quota de llibertat de les persones, la quota de l'exili de les persones? Surtin de la trinxera i comencin a debatre, tranquil·lament, des de la riquesa que signifiquen les diversitats i les expressions distintes, des de l'honor que significa fer honor a una llengua i a un país en què es viu, comencin a debatre, democràticament, quin és el nostre futur.

Gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

El senyor Robles, per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Gracias por todos los piropos que me han dado. Hay que ser muy atrevidos, hay que ser muy atrevidos, señor Pané, para dar lecciones de esclavos de la caverna a aquellos que hemos salido o hemos intentado salir, o estamos intentando cada día salir para entender el mundo. Y de la misma manera que entendí en pleno franquismo que el catalán estaba bien fastidiado y luché porque eso no ocurriese, estoy haciendo lo mismo con lo que ustedes me enseñaron, con los mismos argumentos, con la misma racionalidad, con el mismo sentido común y con la misma ética defendiendo lo que ustedes ahora están imponiendo. Ustedes están imponiendo determinadas cuotas de indignidad a aquellos que hablan en castellano en Cataluña, y eso es lo que estoy defendiendo yo. Yo no estoy en ninguna caverna, ustedes sí, en ese caso.

Miren, me acaban de decir unas cuantas cosas. Yo, por eso, señor presidente, no me molesto en absoluto, en el sentido de que..., no me parece impropio. Me parece bien, porque además define las cosas, ha dicho «neurosis obsesiva». Perfecto, define perfectamente la neurosis obsesiva, en todo caso, no solo la nuestra, sino la que

tenemos de frente. En el fondo, yo creo que todos estamos un poco enfermos en Cataluña.

Me ha dicho «las trincheras», «la pesantor», de Italo Calvino», estupendo. Se aplique..., mírese al espejo, a lo mejor resulta que Esquerra Republicana de Catalunya tendría que leer a Italo Calvino y reflejarse en él perfectamente. Lo que me aplica a mí, a lo mejor se lo tendrían que aplicar ustedes. Y ya veréis como nos parecemos bastante.

Dice el señor Balcells: «Juga net.» Señor Balcells, usted sabe, porque me conoce, que yo juego limpio –juego limpio. Otra cosa es que usted no coincida con lo que yo digo, pero yo juego limpio. Lo que no se juega limpio es decir que no juegas limpio, eso sí que no es juego limpio, señor Balcells, y se lo digo con todo el cariño, sabe que no se lo digo con agresividad, lo digo para aclarar las cosas. Yo juego limpio, cuando digo, y me lo creo, y digo lo que usted ha dicho aquí porque lo he dicho yo antes: «como siempre, no se trata de facilitar a los ciudadanos oportunidades para expresarse indistintamente en las dos lenguas» –y digo eso, que es lo que nosotros perseguimos– «sino de conquistar todos los espacios para que sea la lengua propia del poder, la única lengua del cine en Cataluña.» Y lo que estoy diciendo me lo creo, porque es lo que se ha hecho en todos los sectores en Cataluña, cada vez que ha habido una deficiencia del catalán en algún sector, primero se ha pedido, de forma victimista, pero de forma real en el sentido de derecho, que se mejoren estas cuotas. Y cuando el catalán ha sido preponderante en estos sectores, lengua única.

¿Cómo se atreve, señora Mercè, cómo se atreve exigir moralmente a este diputado, a este Grupo parlamentario de Ciudadanos, cómo se atreve a decir que usted tiene derecho, que a usted le están violentando los derechos en el cine...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...cuando en la escuela lo están violentando ustedes desde el Gobierno todos los días y pueden cambiarlo, lo que yo no puedo cambiar?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

¿Cómo puede decir eso sin sonrojarse?

El president

Senyor diputat, és que s'ha acabat el temps i encara no ha dit res sobre les esmenes.

El Sr. Robles Almeida

Ay, sí, un momento. Perdona, señor presidente. (*Ríe.*) Ah, un momento... Perdona, señor presidente...

El president

Senyor diputat, digui sí o no a les esmenes i acabi la seva intervenció, si us plau.

El Sr. Robles Almeida

Muy bien, acabo entonces. De las dos propuestas que nos hace el Partido Popular, la primera, «que anule su tramitación en aquellos artículos y apartados que establecen obligaciones, cuotas, imposiciones y sanciones lingüísticas del sector cinematográfico», me parece bien, porque nosotros no pretendemos anular la ley, lo que pretendemos es que se anulen aquellos aspectos que son impositivos y excluyentes, por lo tanto, no tenemos ningún problema en aceptarla. Y, por supuesto, la otra también, porque lo único que está diciendo es lo que decimos nosotros ya en las otras, que es fomentar, de acuerdo con los productos, en las salas de exposición audiovisual, el catalán y el castellano.

Gracias, señor presidente.

(El Sr. Pané Sans demana per parlar.)

El president

Senyor Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Per al·lusions.

El president

Un minut.

El Sr. Pané Sans

I per contradiccions. Sí. Que jo sàpiga, mai les institucions catalanes ni mai els homes i les dones de Catalunya, parlin la llengua que parlin, no han prohibit ni han estat desatents amb una altra persona que parlava una llengua que no fos la catalana. Molt especialment aquest país ha estimat les persones que tenien com a llengua familiar la llengua castellana. Mai no s'ha prohibit que ningú s'expressés, des de la seva ànima, en la llengua que la seva ànima expressava.

Li demano, senyor Robles, en fi, la seva vehemència m'exigeix que li demani que retiri aquesta comparació que és nefanda, que és odiosa respecte de la prohibició que va fer el franquisme de la llengua catalana, del seu ensenyament i del seu ús social amb la situació de normalització lingüística, democràticament establerta pel poble de Catalunya, divers i plural, perquè no tenen comparació possible. Vostè no pot embrutar aquest país amb aquestes comparacions.

El president

Senyor Pané...

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Balcells Gené demana per parlar.)

El president

Senyor Balcells.

El Sr. Balcells Gené

El senyor Robles ha dit...

El president

També per al·lusions, no? Un minut.

El Sr. Balcells Gené

Ell ha afirmat que sí que jugaven net contestant a la meua afirmació i a la meua petició que juguessin net. El senyor Robles, li ho repeteixo, en la seva interpellació va dir: «Ustedes quieren que sea la lengua del poder la única lengua del cine en Cataluña.» Això, jo he dit i repeteixo, això ho ha dit el senyor Robles i això no és veritat, això no és així, això no ho diuen les bases, el document de bases, i, per tant, afirmar una cosa que no està escrita en el document de bases és no jugar net.

(El Sr. Robles Almeida demana per parlar.)

El president

Senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

En contestación...

El president

Un minut, un minut.

El Sr. Robles Almeida

En contestación al señor Pané. Señor Pané, me remito a lo que está ocurriendo en las escuelas. Hoy un padre no puede elegir, a pesar de las leyes, el idioma en que pueden estudiar los hijos en las escuelas, uno.

El franquismo no se puede comparar ni con la *llengua* ni con nada de lo que nos ocurre actualmente en Cataluña ni en ninguna parte de España. El franquismo no solo fastidió la lengua catalana, fastidió la vida de muchas personas, incluidas las de mi familia. Por lo tanto, no haga de eso una especie de exclusivismo victimista. El franquismo machacó la vida de muchas, muchas personas y no solo de lenguas, también incluso la lengua castellana, que, como ustedes saben, mucha gente le tiene una cierta manía por culpa de confundir la lengua de Franco con el castellano, la lengua castellana también era la lengua de Cervantes o de García Lorca. *(Remor de veus.)*

Y le digo, señor Balcells, simplemente, en el 98 su partido estaba diciendo las mismas cosas –no en ese sentido eh?–, sino en oponerse a la ley del cine y con los mismos argumentos que estoy haciéndolo yo ahora. Narcís Serra, en aquel momento, incluso acusó al señor Pujol, acusó al señor Pujol...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...de estar enredando con la lengua y sacándole provecho a la lengua. O sea que ustedes son los que han cambiado, no nosotros.

El president

Senyor diputat!

El Sr. Robles Almeida

Gracias.

El president

Posem a votació aquesta moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 16 vots a favor i 114 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la sanitat pública (tram. 302-00159/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la situació de la sanitat pública. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Belén Pajares.

(Pausa.)

El vicepresident segon

Endavant, senyora diputada.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, convindran amb mi que les polítiques que desenvolupa el Departament de Salut afecten molt directe el ciutadà, i dins del desenvolupament d'aquestes polítiques es troba tot allò que fa referència a les infraestructures i als equipaments sanitaris i, per descomptat, a la gestió que fa el Govern d'aquests equipaments respecte a les necessitats dels ciutadans.

Durant la interpellació, que en nom del meu grup parlamentari vaig tenir l'honor de presentar-los, es van posar alguns exemples de diferents municipis i ciutats de Catalunya, però que demostrin quelcom que pot ser traslladable a qualsevol indret. Parlava, durant la interpellació, de la diferència que existeix entre la sanitat virtual i la sanitat real, la distància entre la virtualitat i el que realment pateixen els ciutadans. Aquesta diferència el que fa és accentuar la deficiència en l'atenció sanitària i no pot ser que els equipaments de què disposem no estiguin adequats a les necessitats de la ciutadania. Tots convindran amb mi que per davant de les dades i les xifres que envolten qualsevol projecte hi ha les persones, hi ha els ciutadans, que el que volen són solucions i volen unes infraestructures sanitàries que estan esperant des de fa molt temps per tenir una assistència de qualitat.

Per tant, des del Grup Popular evidenciem un clar incompliment dels compromisos del Govern de Catalunya. Per aquest motiu presentem aquesta moció, que, com tots vostès deuen haver vist, es divideix en sis punts. Els primers quatre punts fan referència a la necessitat de donar compliment als compromisos adquirits amb els ciutadans, per exemple, a través dels convenis subscrits amb molts ajuntaments de municipis de Catalunya. Parlava, durant la interpellació, de Badalona o de l'Hospitalet, avui els posaré d'exemple el Conveni per a la millora de les infraestructures i equipaments sanitaris a Viladecans. Per una banda, ja existeix un pla sanitari del Baix Llobregat 2004-2014, que se suposa que preveu les actuacions necessàries per a aquesta comarca; per a l'altra, es firma un conveni amb l'Ajuntament de Viladecans, quan la primera actuació hauria de ser donar compliment, donar a conèixer el grau de compliment que correspon a Viladecans.

Escolti'm, el conveni signat no concreta cap data, no estableix un calendari, és una mera declaració d'intencions. I els posaré un exemple: preveu un quart centre d'atenció primària quan tan sols no està construït ni el tercer. I els ciutadans, què volen? Volen concreció i compromís, i volen saber en quina situació es troben els compromisos adquirits, quina previsió real tindran d'aquestes actuacions, tant en temps com en pressupost.

Sobre l'Hospital de Viladecans, breu menció, l'anunci era que les obres acabarien durant l'any 2007. Actualment, a dia d'avui, ens trobem que fins al 2012 no estarà en funcionament.

Un altre punt de la moció és aquell que fa referència a les obres aturades per fallida de les empreses adjudicatàries. Entenem que en aquest sentit cal iniciar accions perquè les obres no quedin aturades, no es demorin en el temps, amb el perjudici, tots vostès se n'adonen, que suposa per a les persones que viuen als municipis afectats.

Seguint amb la cadena d'incompliments, ens traslladem al Pla d'infraestructures, allò que vostès anomenaven en període electoral els «mil dies invertint en salut». Es demana, en aquest punt, l'elaboració d'un informe on es detalli la concreta situació d'aquestes actuacions per saber, per tenir coneixement de com es troben; actuacions necessàries per donar resposta als catalans, com són l'increment de la població. És un debat que ja fa molt temps que tenim i que a l'hora de la veritat no es reflecteix en els equipaments i les infraestructures sanitàries, que porten un endarreriment considerable o que ni tan sols s'han començat a construir. Tampoc no es reflecteix als pressupostos del Departament de Sanitat, tot aquest increment. El pressupost de la Generalitat, total de la Generalitat s'ha incrementat d'una manera molt significativa, de fet, ha duplicat el seu pressupost; al contrari, el Departament de Salut perd pes, any rere any, en el conjunt del pressupost.

Nosaltres pensem, i així també ho vam dir a la interpellació, que governar no és cap altra cosa que saber gestionar les prioritats, saber on hem d'adreçar els nostres esforços, tant en mitjans humans com tecnològics o els pressupostaris. I, per tant, entenem que en alguns dels

compromisos adquirits amb els ciutadans a través del Pla de govern 2007-2011 són prioritats, que cal tenir un ordre a l'hora de posar en marxa aquestes prestacions. I tenim clar: els audiòfons, les ulleres per a la gent gran amb rendes baixes o l'extensió del Pla de salut bucodental, o l'increment de la dotació pressupostària per a les implantacions coclears. I escoltin, en aquests moments de crisi econòmica, l'impacte de la crisi real on té més incidència és en aquests sectors més desfavorits, com són les persones grans amb rendes baixes.

Els audiòfons, per exemple, no són barats. El seu preu oscil·la entre els set-cents, en la gamma baixa, fins al tres mil, en una gamma molt alta. Però uns set-cents euros per una persona que disposa d'una renda baixa..., moltes vegades no ho pot pagar, per no parlar del que costa anar al dentista, que tots ho sabem.

En resum, i en aquests segons que em queden, demanem que, davant les deficiències i mancances que pateix la sanitat pública catalana i els catalans, facin ús de la sanitat, de les gestions que tenen atribuïdes, prioritzin aquelles actuacions que potser no són tan vistoses, ni tan modernes cara a la premsa, però que, en canvi, són molt i molt necessàries per als catalans.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'honorable diputada senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, senyor president. Faig la meua intervenció en nom dels tres grups que donen suport al Govern.

Il·lustres diputats, il·lustres diputades..., senyora diputada, governar és planificar i decidir. Com vostè coneix el Departament de Salut està treballant un pla d'inversions molt ambiciós, un pla per al període 2004-2012 que té previstes 878 actuacions, amb un pressupost de 5.285 milions d'euros. És el que anomenem Pla d'inversions horitzó 2012.

A dia d'avui, el departament segueix executant aquest pla d'inversions en equipaments de salut que compta per al 2009 amb un pressupost de 281 milions d'euros. A hores d'ara, amb referència als municipis, vostè ha parlat de municipis, el Pla d'inversions horitzó 2012 preveu l'execució de fins a 74 nous centres de salut a través de convenis amb els ajuntaments. D'aquests 74, 27 han finalitzat, 10 es troben en obres, 15 estan en fase de projecte executiu i 22 són actuacions en previsió.

Evidentment, el Pla d'inversions és un instrument de planificació dinàmic, i, per tant, canviant, que incorpora totes aquelles actuacions que prioritza el departament d'acord amb les necessitats detectades, juntament amb les prioritats determinades per les regions sanitàries i els governs territorials de salut.

És per aquesta constant readaptació del Pla horitzó 2012 a les noves necessitats, perquè s'està executant a bon ritme i perquè, en definitiva, gaudeix de bona salut que nosaltres hem presentat una esmena de supressió dels

punts 1 i 2 de la seva moció. També hem presentat esmena de supressió dels punts 5 i 6 de la moció.

Miri, senyora diputada, aquest Govern, tot i la greu crisi que patim, fa un esforç immens per mantenir tots els compromisos d'atenció a les persones. L'esforç en salut ha estat constant. El pressupost del departament aquest any 2009 és de 9.412 milions d'euros, 3.800 milions d'euros més que el del 2003, i la despesa per habitant ha passat de 860 euros a l'any, el 2003, a 1.254 euros el 2009. No es pot negar l'esforç. I, a més, és un esforç molt més important si tenim en compte l'augment de població d'aquests últims anys. Evidentment que sempre es pot fer més, sempre, i que hem de fer més; però convindrà amb mi que tenim un molt bon sistema de salut, molt ben valorat per tota la ciutadania. Tenim cobertura universal gratuïta, que es diu fàcil, tenim, a més, un alt nivell de cobertura, molt alt nivell de cobertura envejat pels ciutadans d'alguns països en els quals, a vegades, ens emmirallem.

Aquest Govern ha treballat, i molt, i segueix treballant per l'equitat i també per incorporar noves prestacions: la salut bucodental per a infants de set i vuit anys en el 2008, podologia per als diabètics ara el 2009 i seguirem. Però cal, al mateix temps, fer un exercici de responsabilitat, que també els el demano a vostès, de realisme. I, per tant, el departament està treballant per ampliar prestacions dintre d'una sostenibilitat financera, sempre prioritzant, com vostè demanava, els col·lectius més fràgils. Per tots aquests motius, també li demanem una esmena de supressió dels punts 5 i 6.

Finalment, hem presentat dues esmenes de substitució dels punts 3 i 4 de la seva moció. Pel que fa al punt 3, el departament ha fet, des del primer moment, una aposta per la transparència, i l'exemple més clar d'això és que tothom pot consultar al web del CatSalut l'estat de situació de les inversions en equipaments previstes en el Pla horitzó 2012, que s'actualitza, a més a més, semestre a semestre. Amb aquesta esmena, a més, explicitem la voluntat d'ampliar aquesta informació, tot incorporant les actuacions de les quals es va donar difusió a través del fulletó «Mil dies invertint en salut», relacionant clarament les noves actuacions incorporades en el Pla d'execució d'inversions, les actuacions que han finalitzat i les novetats referides a l'estat de tramitació de projectes.

Finalment, pel que fa al punt 4, tot i que de moment només tenim constància de dues actuacions afectades per la fallida d'una mateixa empresa constructora i que el departament ja ha iniciat el procés per rescindir el contracte amb l'empresa adjudicatària per tal de procedir a una nova adjudicació, creiem, i hi coincidim, que és molt important seguir mantenint una actitud vigilant i activar totes les accions legals oportunes per tal que la posada en marxa de nous equipaments no es vegi afectada per cap fallida. Per això hem presentat, doncs, l'esmena de substitució del punt 4.

Gràcies, senyor president. Per tant, si s'accepten les dues esmenes de substitució, demanaríem votació separada dels punts 1, 2, 5 i 6 i dels punts 3 i 4.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Francesc Sancho, l'il·lustríssim diputat Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyors diputats, pujo avui a la tribuna per a defensar les esmenes de Convergència i Unió a una proposta, a una moció que presenta el Grup del Partit Popular, després d'una interpellació que va defensar la il·lustre diputada Belén Pajares.

I jo no els descobriré si els dic que la diputada Belén Pajares no necessita que jo la defensi, és una bona diputada, ho sabem tots; però té una altra característica, rigorosa, i quasi mai o jo diria que mai fa demagògia. És a dir, ho sabem, és a dir, aquí ens coneixem tots i sabem quins són els diputats que tenim més o menys tendència a utilitzar la retòrica i qui no en té tanta i qui és molt rigorós. La diputada Pajares és una de les diputades rigoroses en aquest Parlament. I, per tant, no defensaré jo la seva interpellació, només dic això perquè amb aquesta introducció ja em sembla que dono la nostra visió entorn al que ella va explicar a la interpellació i entorn al que avui ha dit a la moció. A mi em sembla que ens ha posat al damunt de la taula un tema molt important i que afecta no només –no només– els ciutadans com a ciutadans, sinó també aquelles institucions que els representen al llarg del territori i també afecta empreses públiques i a tothom que està immers dins del món de la salut pública.

Jo demanaria una cosa als grups del Govern; és a dir, hi ha una qüestió que des dels ajuntaments, des de les empreses, des de la ciutadania, des de les organitzacions ens és absolutament vital, que és la seguretat administrativa, és a dir, saber on estem i què és el que farem. És a dir, no podem estar des dels ajuntaments planificant determinades qüestions entorn de serveis bàsics per als ciutadans, quan darrere tenim un govern que sabem que pràcticament mai complix, pràcticament mai. Ens acaben de dir que els governs governen i que governar és..., em sembla que en paraules de la doctora Mieras, ens deia que és «planificar i decidir». No, no, no només és planificar i decidir; és també, i sobretot, executar i complir. Perquè si vostès només planifiquen i decideixen, i després ni compleixen ni executen, els ajuntaments, els afectats, els ciutadans, es troben que vostès deuen haver planificat molt, però ells no tenen els serveis, perquè no els han executat.

Mirin, nosaltres avui hem presentat unes esmenes per tal de, precisament, clarificar això. Vostès l'any 2005 van presentar el fulletó «Mil dies invertint en salut». Saben les inexactituds que conté? Els ho deia l'altre dia la il·lustre diputada Belén Pajares; és a dir, és que són innumbrables! És a dir, a la província de Tarragona, de la qual jo sóc diputat, hi han més incompliments que compliments. Vostès donaven per iniciats una sèrie d'equipaments, els CAP dels pobles, donaven per fet que es farien determinats equipaments hospitalaris, i no estan ni executats ni fets, ni encara està fet el pla funcio-

nal. És a dir, això és una cosa que des dels ajuntaments no podem admetre, ni ens facilita la nostra feina, perquè no podem planificar els nostres propis serveis i la nostra pròpia oferta. Ho han d'entendre.

Jo els vull fer no només aquesta reflexió, sinó que els en vull fer una altra. Mirin, governar evidentment que és planificar, decidir, executar i complir. El que passa, que en aquest Parlament hem vist tants de debats, hem escoltat tantes promeses, hem obert tants plans de planificació, tants plans directors per, al final, fer una veritable llista d'incompliments i d'inconcrecions. Hem obert tots els debats, no n'han complert ni un: no han complert ni amb els professionals, no han complert amb els ciutadans, no han complert amb les institucions, no han complert amb les empreses, no han complert amb ningú. Se n'adonen?

Per tant, la nostra esmena és precisament perquè es doni compte d'aquesta situació, aquesta situació que la diputada Pajares parlava, d'un món virtual i d'una realitat real. Jo els invitaria no només que donessin aquest compte que els demanem: per què no van i agafen els seus fulletons virtuals i fotografien la realitat del que està passant, i veuran com això són solars buits i un desert de realitzacions?

Per a acabar els diré una cosa. Mirin, de la nostra esmena, veiem que demanen votació per separat i suposem que, doncs, serà votada que no, no?; això és el que ja pressuposem. I acabarà, al final, sortint, si els ho accepta, que suposo que els acceptarà la seva esmena..., que diu «continuar elaborant un informe». És el millor resum del que està passant a la sanitat catalana; vostès es passen la vida continuant elaborant informes. I continuant elaborant informes no es solucionen els problemes de la sanitat catalana; el que es necessita és executar i complir. No presentin vostès més fulletons com «Mil dies de salut», abans d'unes eleccions, dient que s'estan fent determinats equipaments, quan encara no s'ha començat ni el pla funcional. Fixi's si és greu, que fins i tot a aquest cap de l'oposició que és alcalde d'un poble, el 2005, la mateixa consellera li va prometre que s'ampliaria, i va sortir el fulletó que ja s'estava fent «al meu poble un determinat equipament, que és el CAP del meu poble, del qual sóc alcalde». Ni s'estava fent llavors ni s'està fent ara; només estem encara iniciant el pla funcional. És la realitat catalana.

Deixin ja de continuar elaborant informes i comencin a fer el que han de fer, a pesar que jo no tinc confiança que ho facin, perquè sé que aquest és un govern que està en descomposició i ja no té capacitat de res.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. Entenc que els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya han fixat la seva posició a través de la intervenció de la diputada Mieras, i, per tant, té la paraula el diputat José Domingo per fixar posició en nom del Grup Mixt

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, efectivamente, ha tenido una visión incom-

pleta, la diputada Mieras, a la hora de definir lo que es la acción de gobierno –y a ella se ha referido el ilustrísimo diputado señor Sancho–, en lo que hace referencia a que no es, efectivamente, planificar y decidir. Gobernar es planificar, decidir, ejecutar, convenir..., convenir con otros ayuntamientos. Y, desde luego, lo que no puede ser gobernar es aparentar, y da la impresión muchas veces, a la vista de las distintas apariencias, que es ciertamente especialista, el Departamento de Salud, en emitir que el Gobierno se dedica a aparentar y no a ejecutar.

Se ha referido a Viladecans hoy especialmente la ilustre diputada señora Belén Pajares, a la que felicito por la interpelación, ahora que tengo ocasión de hacerlo, porque realmente fue completa y rigurosa, tal como ha expuesto el señor Sancho. Pero en el año 2004, con motivo de la presentación del Plan sanitario del Baix Llobregat, se anunció a bombo y platillo, en las fiestas de la Purísima de Sant Boi –sitio importante, mucha gente–, «Sant Boi tindrà abans del 2008 un nou hospital comarcal». Ya ha acabado el 2008; no está el hospital comarcal. Pero además se decía: «Y además en este complejo también modificaremos el CAP de Ciutat Cooperativa y Molí Nou, Sant Boi 2.» No están ni iniciadas las obras. En el convenio con el Ayuntamiento de Sant Boi está pendiente de concretar cuándo se harán y cada vez es más dificultosa la puesta en marcha, por ejemplo, de este CAP de Molí Nou.

Por lo tanto, muchas veces nos limitamos, efectivamente, a planificar, decidir mal y no ejecutar. Pero es que no solamente estamos hablando de infraestructuras. Yo creo que a la moción del Grupo Parlamentario Popular le falta un acompañamiento, que es el de la dotación de personal, es decir..., porque muchas veces se está planteando la infraestructura, y resulta que no tenemos personal para cubrirla. Y eso es especialmente trascendente, y más con el importante déficit de personal con el que cuenta en este momento la sanidad catalana.

Pero hablaba de la planificación. Les pondré un concreto ejemplo, para que vean hasta dónde llega la falta de ejecución: el Pla sanitari del Baix Llobregat; concretémoslo: el Baix Llobregat litoral. En esa planificación estaban previstos CAP Molí Nou - Sant Boi de Llobregat, CAP de Castelldefels 2, CAP Begues, CAP de Torrelles de Llobregat, CAP de Sant Vicenç dels Horts –nou–, Castelldefels - Gavà - Viladecans –otro nuevo–; estos son previsión de nueva construcción. Centros con previsión de ampliación o mejoras: CAP Sant Vicenç dels Horts –*ampliació*–, CAP Montclar, CAP Gavà 1, Santa Coloma de Cervelló, Sant Climent de Llobregat... Algunos están planificados y decididos. ¿Cuántos ejecutados? Me consta que dos, de todos estos.

Realmente, lamento que hoy no se vaya a concretar algo más. Las enmiendas que ha presentado el Gobierno han podado la moción de una manera tan brutal, que lo que era una moción, digamos, de esfuerzo queda concretado en dos aspectos absolutamente marginales. Uno, que ya debería estar; ¡si es muy fácil! Si ha de hacer un informe, el Gobierno, para hacer balance, y no lo tiene al día de hoy ya hecho... Es decir, es que hoy, tendría que haber venido hoy la representante de

los grupos que dan apoyo al Gobierno a decir: «Miren ustedes, el balance es este.» No hace falta continuar... Al día de hoy se tiene que saber cómo están las obras y cómo está el estado de situación de los equipamientos e infraestructuras. No es tan complicado. «Continuar...» ¿Cuándo?, ¿Cuándo presentarán...? Ya les anuncio que nuestro grupo presentará una propuesta de resolución para concretar, en la Comisión de Salud, la fecha en que ha de presentarse ese informe. Sería conveniente que se concretara, pues, en un plazo de tres meses, por ejemplo, sin más, para saber cuál es el estado de la cuestión.

Pero hay un aspecto que también nosotros apoyaremos pero creemos que no es realmente ahora mismo prioritario. Dada la falta de presupuestos en estos momentos, quizá la prioridad no sea ampliar las prestaciones de servicio en estos momentos, puesto que hay otras prioridades (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), pero sí..., y sería bueno –y acabo, señor presidente–, a lo mejor, en la línea de lo que se planteó en la moción anterior que presentó el Grupo de Convergència i Unió y que tuvo a bien defender nuestro grupo parlamentario, establecer deducciones fiscales, puesto que el Gobierno no tiene medios para ampliar en estos momentos y cumplir con su compromiso electoral, sí al menos establecer algún tipo de deducción fiscal para que aquellas personas que están en esta situación y que no tienen esta asistencia puedan, al menos, tener unas ventajas fiscales por ello.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyora Pajares, pot posicionar-se sobre l'esmena.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Primer de tot, agrair als grups parlamentaris, tant a la senyora Mieras, en nom dels grups que conformen el Govern, com al senyor Sancho, en nom de Convergència i Unió, que ens hagin presentat les esmenes a la Moció del Partit Popular. També al senyor Domingo. Teneu raó: els professionals de la sanitat..., lo que ocorre, que seria motiu de otra interpelación. Bueno, tomamos nota. Si de cas, prenem nota del tema.

Bé, entenem, a més a més, que l'objecte que va motivar la interpellació és un tema que els preocupa a tots vostès, i tots vostès saben que és un tema que preocupa molt el ciutadà. Jo, a les paraules que tots vostès han afegit per definir el que és governar, penso que n'hi ha una molt important, que és prioritzar; i saber gestionar les prioritats no és cap altra cosa que tenir en compte les necessitats dels ciutadans.

Bé, dit això i ja per al bon govern de la Mesa i de les votacions que tindrem a continuació, pel que fa a les esmenes dels grups que donen suport al Govern, senyora Mieras, l'esmena número 1 no la podem acceptar. És que pensem que un conveni signat amb un ajuntament és un compromís adquirit amb la ciutadania, i, per exemple, a Badalona el conveni acabava l'any 2005; estem

al 2009, i encara estan buscant el format idoni, o sigui, encara no està renovat. I, a banda del que tots vostès poden projectar que no estava contemplat a l'anterior conveni, penso que és important tornar-ho a firmar, perquè això és el que donarà és una projecció de futur dels equipaments que necessita Badalona.

Tampoc els podem acceptar l'esmena número 4. És que suprimiria dos punts clau de la moció, no?, presentada pel nostre grup, que són les prioritats del Govern i la necessitat d'incrementar el pressupost de sanitat. I la mateixa consellera ho comentava a la seva interpellació, no?, i ella deia: «Aquests anys 2007 i 2008, l'increment de pressupost del Departament de Salut, per raó de la crisi econòmica i de la caiguda d'ingressos, no ha seguit el ritme de creixement que portava els anteriors.» Estem totalment d'acord; pressupost rere pressupost, el Grup Popular presenta esmena per tal de denunciar aquesta situació.

Jo, i si m'ho permeten –perquè veig que em vaig quedant sense temps–, sí que els vull dir que alguna cosa tenim a veure, el Partit Popular, amb aquest increment tan important del pressupost total de la Generalitat. El nostre model de finançament ha permès duplicar el pressupost de la Generalitat de Catalunya.

Respecte a l'esmena número 2, home, haig de dir-li: la hi acceptarem, senyora diputada; no és exactament el que nosaltres hem demanat, però, clar, també veiem que existeix una voluntat d'arribar a acords en temes que preocupen els ciutadans, i els farem confiança a través d'aquesta esmena. És que realment el que el ciutadà demana és que es traslladin els plans d'actuació del paper al carrer; el ciutadà no demana cap altra cosa. Per tant, li acceptarem l'esmena 2.

També li acceptarem l'esmena número 3. Jo vaig posar l'exemple d'Igualada, però és que fins i tot a una ciutat molt propera a Barcelona tenim un sociosanitari.

I, respecte a les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió –vostè les ha explicat molt bé–, nosaltres les hi acceptarem totes. Seria com un punt 7, si és que s'arriba a votar favorablement, de la nostra moció.

I, per tant, senyor president, demanaríem votació separada en dos blocs, de què ara mateix li faig esment, que seria...

El president

1, 2, 5, 6 i 7, i 3, 4.

La Sra. Pajares i Ribas

1, 2, 5, 6 i 7, que seria l'esmena de Convergència, i 3 i 4. Perfecte.

El president

Molt bé.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies.

El president

Hi ha algun altre matís en les votacions separades, o les podem fer així: 3, 4 per un cantó, 1, 2, 5, 6, 7? (Pausa.) Doncs així ho farem.

(Pausa llarga.)

Modificació de l'ordre del dia

Abans de procedir a la votació els recordo que després d'aquesta votació procedirem a la lectura de la Declaració del Parlament amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Autisme. Ho farem després d'aquesta votació.

Ara procedim a la votació d'aquesta Moció sobre la situació de la sanitat pública, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I farem dues votacions.

En primer lloc, votarem els punts números 3 i 4, amb les esmenes, lògicament, acceptades, tal com ha manifestat la senyora Belén Pajares.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem la resta de la moció, que serien els punts 1, 2, 5, 6 i el 7, que també és fruit d'una esmena.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 60 vots a favor i 70 vots en contra.

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Autisme (tram. 401-00033/08)

Procedirem seguidament a la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Autisme.

Té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Castellà, secretari segon de la Mesa del Parlament.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Autisme.

»Avui, 2 d'abril, és el Dia Mundial de la Conscienciació sobre l'Autisme. L'autisme és un trastorn del desenvolupament que apareix els primers mesos de vida i que persisteix al llarg d'aquesta.

»L'any 1913 el psiquiatre suís Eugen Bleuler introdueix per primera vegada el mot "autisme" en el vocabulari de la psiquiatria per donar nom a una simptomatologia apareguda amb relació a l'esquizofrènia de "tancament en un mateix".

»En l'actualitat, l'autisme o els "trastorns d'espectre autista" es consideren diferents de les psicosis i les esquizofrènies. L'autisme va lligat a diferents graus d'alteració del llenguatge i de la comunicació, de les competències socials i de la imaginació, i a altres trastorns de conducta. L'autisme afecta aproximadament un de cada cent cinquanta naixements. El sexe masculí és el més afectat, en una proporció de quatre a un.

»Des dels primers casos diagnosticats fins al moment actual, hem avançat força en el diagnòstic diferencial i en el tractament i l'acompanyament dels infants autistes i llurs famílies. Malauradament, però, aquest avenç resulta insuficient i requereix el màxim esforç de tothom per a minimitzar, tant com sigui possible, l'impacte d'aquest trastorn en la qualitat i l'estil de vida de la persona afectada i de la seva família o el seu entorn més proper.

»A més, essent una malaltia neurològica que afecta tots els àmbits vitals de la persona –el seu estat de salut, els estils de vida, la socialització, l'educació, la vida laboral, etcètera–, requereix una intervenció transversal i decidida de les institucions, els agents socials i les associacions per a donar resposta a les necessitats dels infants amb autisme i de llurs famílies.

»El Parlament de Catalunya ha donat prioritat a l'atenció de les persones amb problemes d'autisme i, per mitjà de la Resolució 280, ha instat el Govern a posar en funcionament un grup de treball sobre l'autisme, coordinat pel Departament de Salut, que ha d'elaborar un protocol per a millorar la detecció precoç de l'autisme, el tractament especialitzat, el model organitzatiu assistencial, el sistema de derivació i el treball amb les escoles.

»Avui, el Parlament de Catalunya, amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Autisme, expressa el seu suport a les persones i a les famílies que pateixen directament aquesta malaltia, i reconeix la tasca que les associacions d'afectats i llurs famílies aconsegueixen per incrementar la sensibilització de la societat envers els infants amb autisme, i també la feina que fan per aconseguir un compromís social que millori llur qualitat de vida i l'accés als serveis i les intervencions socials i sanitàries que necessiten.

»Palau del Parlament, 2 d'abril del 2009.»

El president

Moltes gràcies. Vull saludar especialment els familiars, les persones que ens acompanyen...

(Aplaudiments perllongats.)

I, si m'ho permeten, a més a més de saludar els membres de l'associació, molt especialment els nois i les noies que avui des de quarts de deu del matí són aquí, al Parlament, i ens fan companyia.

Benvinguts i moltes gràcies.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els criteris de prioritització de la despesa i les mesures d'austeritat del sector públic per a coadjuvar a superar la crisi econòmica (tram. 302-00160/08)

El següent punt de l'ordre del dia, que és l'onzè, és la Moció sobre els criteris de prioritització de la despesa i les mesures d'austeritat del sector públic per a coadjuvar a superar la crisi econòmica. Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, en el darrer Ple vàrem interpellar el Govern amb relació a una de les actuacions que creiem que ha de ser prioritària en un moment com l'actual, en un moment de crisi profunda, com és el de l'austeritat en la despesa pública.

Sempre cal l'austeritat, però ara molt més, i molt més perquè, com vam insistir l'altre dia i volem insistir-hi, permet relligar tres aspectes molt bàsics, no? Per una banda, permet, si hi ha austeritat, alliberar una sèrie de recursos per destinar-los a qüestions que són absolutament prioritàries, que poden anar en dues línies: ja sigui per activar l'economia o ja sigui per fer front a les conseqüències socials de la mateixa..., que són enormes. En segon lloc, unes veritables polítiques d'austeritat serveixen també per enviar un missatge del Govern cap a la ciutadania que no sols demanen, les institucions, sacrificis a la gent sinó que també se'ls apliquen a elles i que qualsevol despesa respon a una necessitat inajornable, que l'Administració és la primera que s'estreny el cinturó. I, finalment, una dinàmica d'austeritat evita en major mesura, d'una manera clara, doncs, quedar instal·lats en la morositat.

I vam interpellar el Govern sobre això perquè tant del seguiment dels acords amb conseqüències econòmiques del Govern, com del nostre diàleg amb moltes persones, amb moltes institucions, amb molts agents socials, amb empresaris, etcètera, constatarem, i ho vam ratificar aquí, que les polítiques d'austeritat del Govern actual no es mouen del terreny de l'anunci, de la gesticulació, com a regla general.

I en vam posar un munt d'exemples, no trets de context, d'aquí o d'allà, tot el contrari: un exemple darrere l'altre, en el marge de temps que vam tenir, que formen part d'aquesta normalitat, com si encara s'estigués en una època de vaques grasses, i confirmaven que l'esforç d'austeritat se situava, en tot cas, en l'excepció i no en la norma general; un munt d'exemples de despeses que als ulls de tothom, i nostres també, eren perfectament ajornables o reduïbles o prescindibles, exemples situats sobretot en dos àmbits on creiem que cal aplicar més aquestes mesures d'austeritat, que és en la despesa corrent i en la despesa de personal no essencial.

La moció d'avui té la naturalesa en tot això, en la constatació d'uns minsos resultats reals, efectius, de paquets

de mesures molt, molt anunciats, i la consegüent necessitat de refermar i donar solemnitat i major exigència, doncs, a l'objectiu de redoblar l'esforç i la transversalitat de les polítiques d'austeritat del Govern.

Per altra banda, també vam insistir en un d'aquests defectes –ja m'hi he referit– que té la manca d'austeritat o que pot tenir la manca d'austeritat, i que és comportar, doncs, una morositat i, concretament, morositat per part de l'Administració de la Generalitat com a gran consumidora, però també la perillositat de la morositat de la Generalitat en tant que és la que ha de liderar el discurs i el missatge de lluitar contra la morositat i que, per tant, ha de predicar amb l'exemple. Ningú entén que es facin segons quins discursos per part de l'Administració i en canvi aquesta estigui instal·lada en la morositat, una morositat que no diu Convergència i Unió i prou, sinó que ho diuen les cambres de comerç, ho diuen representants empresarials, ho diu molta i molta gent que n'està patint les conseqüències.

Aquest és el sentit de la nostra moció: redoblar aquests esforços i sacrificis reals, i instar la màxima exigència en les polítiques d'austeritat.

I per això què proposem? Doncs, que s'incrementin els mecanismes de fiscalització prèvia, és a dir, no posar facilitats a aquella despesa menor que al final suma, i molt, però que sovint, entenc, coincideix amb la més ajornable i la més prescindible; que es redueixi el 25 per cent les dotacions pressupostàries en tot el tema referit a publicacions, atencions protocol·làries, publicitat, campanyes, etcètera, perquè en aquest sentit, a part de l'estalvi que es genera, també envia un missatge molt clar que el Govern també se n'està de fer moltes i moltes coses i que s'estreny el cinturó; reduir la despesa en estudis i treballs tècnics, a excepció de GISA, Regsa i ACA, per demostrar també que hi ha una prioritització en aquest sentit de la inversió però que en la resta no tot pot seguir igual com si no hagués canviat el context econòmic, i, per altra banda, doncs, proposem, no sols frenar el creixement de personal no essencial, sinó reduir alts càrrecs, personal eventual, etcètera; és a dir, aprofitar la crisi, que tothom diu que la crisi com a factor que accelera els canvis..., doncs, també ho voldríem aprofitar perquè s'accelerés el canvi en el sentit de posar fre a aquest no parar del tripartit en aquesta matèria d'engreixar de personal l'Administració.

I pel que fa a l'esforç de lluita contra la morositat, proposem passar de la resignació a la reacció i liderar iniciatives i mecanismes tendents a un horitzó perquè el 2011 es pugui pagar a trenta dies a proveïdors i creditors de la Generalitat, quaranta-cinc dies el 2010 i seixanta dies aquest 2009. I per crear major consciència i lideratge en aquesta matèria –creiem que la Generalitat ha de liderar tot això–, proposem la creació d'una taula permanent que assessori, avaluï i proposi actuacions de millora dels terminis.

Són propostes, com deia, clares, que no donen lloc a confusió, a les quals se sumen..., i es preveu, molt de prop, un paper molt de prop i coresponsable d'aquest Parlament, que ha d'estar informat i ha de participar, doncs, de l'avaluació de tot això.

En definitiva, un seguit de mesures, com deia l'altre dia, que no només són les accions sinó també les actituds, i que serviran per estalviar i dedicar diners allà on cal de veritat amb aquesta crisi econòmica, però també per enviar un missatge que la Generalitat és la primera que fa sacrificis, que s'està de coses i que ciutadans i institucions remem en la mateixa direcció, amb la mateixa exigència, amb el mateix sacrifici per sortir-nos-en en aquesta qüestió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula per defensar les esmenes presentades pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, president. Senyors diputats, senyors diputades..., jo no em dedico a la política ficció, senyor Turull, però imaginem només per un moment que vostè confia en l'Administració pública catalana i també imaginem només per un moment que vostè no comet l'error institucional de confondre el que és una força política i un grup parlamentari amb el que és un govern, que és un govern de tots, eh?

I sota aquest dos supòsits intentem anar al paper, vostè que és un diputat molt ben informat, i veiem el que trobem. I el que trobem és un acord del Govern, del 15 de juliol de 2008, que no només redueix en un 25 per cent totes aquestes despeses que vostè va mencionar en la interpellació i també menciona en la moció, que han suposat un estalvi de 73 milions d'euros; també veurà que hi ha una contenció de personal de no substituir les baixes i també els llocs no ocupats; veurà que hi ha altres mesures de contenció –en cito una, per exemple, el requeriment d'un acord de govern per poder iniciar expedients de despesa relatius a nous programes o a convocatòries no recurrents–; també veurà que s'han congelat els sous dels alts càrrecs, i també veurà que hi ha un esforç molt important de l'Administració catalana per reduir els seus terminis o almenys mantenir-los en uns moments que, com vostè sap, són de dificultats financeres, i també veurà, en la documentació que vostè té dels pressupostos per a l'any 2009, que totes aquestes mesures d'austeritat i de contenció s'han consolidat també per aquest exercici.

I, per tant, jo li dic, reconeixem això i intentem no fer una imatge altament distorsionada de la realitat? I jo li ho dic, senyor Turull, perquè si algun ciutadà ens escolta pensarà que ens hem tornat tots bojós, que vostès interpellin i presenten una moció amb tres eixos, que són austeritat, contenció i reducció dels terminis de pagament, com si aquests objectius claríssims no anessin amb el Govern. I jo li dic més, no és que siguin un objectiu claríssim d'aquest Govern, és que estan en l'interès d'aquest Govern i més en la situació de crisi en què ens trobem.

És per aquest motiu que els tres grups que donem suport al Govern li hem presentat una esmena, una esmena que reconeix aquests objectius comuns, que és lògic que siguin objectius comuns de tota aquesta cambra, però que combina, perquè això també crec que ho ha d'entendre, el que és un desig il·limitat amb el rigor i el realisme necessaris. Perquè, en definitiva, com li deia abans, si no confonem força política amb govern, doncs, el Govern ha de governar i ha de governar també sota aquests paràmetres.

Vostè, pel que he entès –em corregeix si m'equivoco–, ha dit que no ens aprovarà avui aquesta esmena. A mi sincerament em sembla una llàstima, no només per als grups d'aquesta cambra, per una imatge que crec que no és la millor que podem donar, sinó sobretot, òbviament, per als ciutadans i ciutadanes que representem.

Jo acabo, president, perquè només voldria dir-li una cosa a tot el reguitzell de crítiques, acusacions, deformacions de la realitat i aquest intent, que és bastant constant en vostè, d'intentar sembrar una ombra de dubte permanent a l'actuació del Govern i de l'Administració pública catalana. Jo li demano..., perquè no tinc temps de rebatre cada una, hi insisteixo, de totes aquestes crítiques i acusacions que vostè ha fet. Li demanaria només una cosa: jo sé que vostè es defineix com a nacionalista. Perfecte, jo, evidentment, faltaria més, no hi tinc res a dir. Però, en temps de crisi, senyor Turull, convindria que a més de nacionalista també fos una mica més nacional, per al bé de tothom.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament en aquesta moció subsegüent hem presentat una esmena, els tres grups que donem suport al Govern, en el sentit de centrar i de trobar una posició comuna de tot el Parlament davant d'aquestes propostes de congelació i de reducció de la despesa.

En aquest sentit, la nostra esmena va en la línia de, també, reconèixer totes aquestes mesures de seguretat pressupostàries que s'han adoptat tant l'any 2008 com en el pressupost i la gestió pel que fa a l'any 2009. En aquest sentit, parlem, doncs, de les partides afectades per aquesta retenció del 25 per cent de crèdits inicials en premsa, en exposicions, en atencions protocol·làries, en publicitat, en conferències, en estudis, en publicacions. També, donar compte de la congelació ja feta de retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat, així com donar compte del decret que limita les contraprestacions per extinció contractual i les indemnitzacions. En aquest sentit, doncs, entenem que aquesta esmena el que fa és, també, explicar i també posar sobre la taula allò que s'està fent conjuntament amb tota una sèrie de compromisos.

En definitiva, senyor Turull, el que volem amb aquesta esmena és donar credibilitat a allò que votarem. I donar credibilitat des d'un punt de vista d'una trobada en comú de tots els grups parlamentaris. Perquè, si agafem la seva moció estricta, des del nostre Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana entenem que no és creïble –no és creïble. I abans vostè parlava d'una qüestió d'actituds. No és creïble perquè, per exemple, en aquell punt que diu: «Derogui el decret que possibilita els blindatges i les indemnitzacions», vostès no són creïbles, no poden donar lliçons. Digui públicament aquests contractes blindats, per exemple, el que va cobrar el director de TV3 Joan Oliver. Digui-ho. O els alts directius de Ferrocarrils de la Generalitat. Digui-ho. Perquè això és independent –això és independent– de si estem en època de crisi o estàvem en època d'expansió econòmica. I, d'això, ens n'hem de recordar ara que estem en crisi però també quan estàvem en expansió econòmica. I vostès no ho van fer. I, en aquest sentit, vostès no poden donar lliçons –no poden donar lliçons. I aquesta moció no és creïble.

Aquesta moció, senyor Turull, no és creïble. I per això el que fem amb aquesta esmena és buscar un punt en comú –un punt en comú– que faci creïble –que la faci creïble– aquesta moció que avui posem..., o que vostès posen en consideració i que nosaltres esmenem perquè sigui realment creïble, perquè el país bé necessita un punt en comú i un punt de trobada.

És per tot això, senyor Turull, que, si no accepta aquesta esmena que li hem proposat, el nostre grup parlamentari votarà en contra de la seva moció, precisament per manca de credibilitat, per allò de les actituds que vostè deia abans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora María Ángeles Olano té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller..., senyores i senyors diputats, el nostre grup, el Grup Parlamentari Popular, donarà recolzament a la moció presentada pel Grup de Convergència i Unió. És més, no podia ser d'una altra manera; de fet, nosaltres plantejem les mateixes fórmules econòmiques al Parlament de Catalunya i al Congrés dels Diputats. El que ens sobta és que alguns grups d'aquesta cambra estan votant diferent, i, per tant, tenen per convenient fórmules diferents front a aquesta crisi, que no paren de dir que té efectes mundials, si estan votant al Congrés dels Diputats o si voten al Parlament de Catalunya, cosa que, com a mínim, es pot dir no demagògica, però sí que..., com a adjectiu, seria incoherent, no solvent..., en podríem posar molts.

Ho diem perquè ahir també ho vam comentar, a proposta d'una iniciativa també del Grup de Convergència i Unió, que es va arribar a l'acceptació d'una moció del Grup Popular al Congrés, esmena que es va trans-

accionar amb diferents grups i que, si no ho recordo malament, el Grup d'Esquerra Republicana, a través del seu portaveu, que la defensava, el senyor Ridao, doncs, va dir que hi estava d'acord.

Dels punts que són objecte de la moció, hi ha una part que va adreçada a una qüestió clau i bàsica en temps de crisi i, sobretot, de bona gestió econòmica, que és l'austeritat i el control. Totes les partides que es posen pel Grup de Convergència que es fiscalitzin i que es reduixin el Grup Popular considera que són oportunes. També tots els compromisos de transparència, i, per tant, de control efectiu i clar, tant pels grups de l'oposició com pels grups que donen suport al Govern. I, finalment, pel que fa referència al control de la morositat: per un cantó, la taula permanent de control, i, per l'altre, el compromís d'intentar acotar en el temps també el termini per al qual l'Administració pública, en aquest cas, donant exemple del que ha de ser..., compromisos de pagar en trenta dies, seixanta i quaranta-cinc dies els exercicis 2010 i 2011.

Totes les consideracions, per part del nostre grup, considerem que són adequades. I el que no entenem, i ho volem traslladar als grups que donen suport al Govern, és aquest canvi no ja de criteris, sinó de mesures efectives. No tenen cap tipus de credibilitat, perquè totes les mesures que s'adopten en el Congrés dels Diputats tenen relació directa o tenen efecte directe en el nostre territori, a Catalunya. Què volen representar allà que no siguin capaços de defensar aquí? És que el poder o el seu compromís amb el Govern de l'Entesa és massa fort perquè agafin aquesta responsabilitat i s'adonin que la crisi no és aliena a Catalunya? És que no saben que oficialment hi ha més de 500.000 persones a Catalunya que han perdut la seva feina? I dic «oficialment» perquè tota aquella gent que no estava apuntada a les oficines d'ocupació no hi surten, en aquests percentatges. No són capaços d'aplicar aquestes tècniques? O és que el compromís amb el poder és tan gran que no els deixa votar amb llibertat? És que al Parlament de Catalunya no tenen vostès cap tipus de capacitat de reacció? Aquest és l'autogovern que vostès defensen per a Catalunya? No són capaços d'impulsar des de Catalunya cap mesura per al Govern de l'Estat?

La veritat és que ens han decebut: aquest no és el tipus de govern que és capaç de tirar endavant. I ja els ho vam dir ahir: només des de la llibertat s'ha aconseguit en aquest país aconseguir prosperitat i vostès no en són l'exemple.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Pi, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Pi i Noya

Gràcies, senyor president. Començaré amb una confessió una mica ingènua. M'agradaria que retreïssin la moció; no perquè faci mal, sinó perquè no es correspon amb la realitat i és injusta, perquè origina una percep-

ció errònia dels problemes i perquè el conseller va dir «embruta», i jo li diria: «Justifica una visió de la política que jo no comparteixo i que combató.»

No es correspon amb la realitat, perquè l'esforç de priorització s'està fent, i vostès ho saben. I es pot fer amb molta facilitat molta demagògia. Els estudis! Sí..., es va fer un estudi de la *Dreissena polymorpha* i se'n va fer un altre sobre els ropalòcers, conegut ordre de les papallones diürnes. Dit així fa riure, oi? La *Dreissena polymorpha* és un musclo zebra, que causa molts problemes. I dels ropalòcers no li ho puc dir, és de la seva època, en van fer tres. Però em cuidaré molt de desqualificar-los, precisament perquè possiblement qui els va fer tenia motiu per fer-los i mentre no ho sàpiga, jo, pel nom d'un informe, no desqualifico.

Despeses protocol·làries, els cotxes oficials. He tingut el privilegi, durant els primers mesos d'aquesta legislatura, de venir cada dia amb un alt càrrec, un molt alt càrrec del Departament d'Universitats, cada dia, de Vilaseca a Barcelona amb tren. Ara em conformo amb un director general d'Interior; cada dia venim amb tren i cada dia quan arribem ens sentim allò de «baixin del cotxe, donin exemple». Vostès em poden dir: «Home, això és una anècdota, això no té importància. Això avui aquí no s'ha de dir.» No, però sí que s'ha de dir que aquest Govern va publicar –i vostès ho saben i tenen l'obligació de saber-ho– el Decret 223/2005, de gerència de vehicles, de forma que els vehicles van deixar d'estar assignats i es va crear un *pool*, i això va permetre racionalitzar i això va permetre disminuir la despesa. El que vostès ens reclamen ja està fet.

I així podria continuar posant molts exemples si tingués temps i els asseguro que m'encantaria. I vostès no facin trampes, com ahir la intentaven fer, o li volien dir al conseller: «Així nosaltres no podem dir...?» Vostès poden dir, han de dir, és la seva obligació de dir aquelles coses que no es fan bé, però no les generalitzin. Si l'estudi del musclo zebra, com un exemple –evidentment desafortunat–, no és un estudi necessari, diguin-ho, i ho podem parlar; però, en tot cas, ni l'anterior ni el posterior queden desqualificats. Posi-ho en el seu context. Diguin quin és el conjunt de la despesa impugnada sobre el total de les partides examinades i què representen les partides examinades sobre el total del pressupost de la Generalitat. Perquè, si no, anem originant una visió errònia dels nostres problemes.

Ordres de magnituds, eh?, discutibles, però, perquè ens entenguem, pressupost: 37.000 milions, amb una despesa que ningú no discuteix. Dèficit fiscal de Catalunya: 9 per cent; per tant, aquí tenim un sistema de finançament que ha de millorar, que ens donarà ics –no seré jo qui estigui en condicions de dir quant.

Escolti, si trenquéssim el diferencial de la pressió fiscal a Espanya amb la resta d'Europa, això ens representaria als catalans directament de l'Estat 2.800 milions més; si, a més a més, fóssim capaços de reduir el frau fiscal del 23 per cent, que s'estima, a nivells europeus del 6 per cent, ens arribarien 5.000 milions més; 7.800 milions més ics, un 20 per cent del pressupost. Les partides que vostès parlen són 300 milions. No es pot dir que a Catalunya no hi han diners suficients per fer coses per-

què malgastem. A Catalunya, si no hi han diners és perquè tenim un sistema fiscal amb insuficiències, perquè tenim un sistema de finançament que estem intentant millorar i perquè hi ha molt de frau fiscal. Aquests són els motius, i allò altre és fer demagògia. Per això aquí es pot dir que en partides de política lingüística o d'estranger, que representen el 0,74 per cent..., el 0,074 per cent, ho rectifico, i el 0,046 per cent, es pot arreglar la sanitat i l'educació del país. Això és una percepció errònia i vostès, que no són el Grup Mixt, no poden col·laborar en això.

I justifica una visió de la política que no m'agrada. Miri, el model de país que té vostè i el que tinc jo probablement són diferents, però tots dos coincideixen en el fet que necessiten confiança de la ciutadania en les seves institucions i necessiten un sector públic eficient. Doncs, si vostès no ens fan les observacions que ens fan de manera contextualitzada, aquesta percepció ens allunya. I jo tinc una sensació que no m'agrada, que tots plegats anem espanyolitzant la política catalana en el sentit de la desqualificació sistemàtica. Escolti, d'acció pública en necessitaria qualsevol govern –qualsevol govern– d'aquest país. Jo crec que vostès estan dificultant precisament això.

La meua ingenuïtat no és tan gran com per pensar que vostès retiraran, com ho he demanat; per tant, per aquest motiu el meu grup ha presentat una moció, que ja li han explicat els portaveus dels grups que donen suport al Govern anteriorment (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i que va en la línia del que és cert –i amb això acabo, senyor president–: treballar de manera seriosa, mantenir el treball que des d'aquest Govern ja s'està fent.

Sobre la seva decisió d'acceptar-la o de no acceptar-la, ens dirà molt de la real voluntat de Convergència i Unió, de què pretenia Convergència i Unió a l'hora de presentar aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseiller*, ilustres diputados y diputadas, comenzaré con un ruego, igual que el ilustre diputado señor Pi ha tratado de devaluar o desmerecer la posición de Convergència i Unió diciendo «ustedes no son del Grup Mixto», le ruego que retire estas palabras, porque no puede pretender aquí que nuestro grupo hace demagogia o falta de rigor con habitualidad. Y le pido que reconsidere sus palabras porque creo que realmente ha estado especialmente poco afortunado. (*Veus de fons.*)

No sé –no sé– si el Grupo de Convergència i Unió hará o no demagogia, desde luego en lo que ahora..., sé que la mayoría de las ocasiones no, alguna vez, le he imputado algún argumento demagógico, como a todos los grupos, pero no con carácter generalizado como usted

ha hecho. Así que me parece especialmente grave lo que ha efectuado.

Pero en todo caso –en todo caso–, en esta moción que ahora nos ocupa, creemos que no está haciendo demagogia, sino que está haciendo sencillamente y pretendiendo un régimen de austeridad.

Evidentemente que con la reducción de estas partidas no se va a cubrir la sanidad, ni la educación, ni la política de Interior, eso es notorio. Pretender que eso sea así es ridículo y quien lo afirma realmente creo que está haciendo un flaco favor a la contribución de la seriedad en la política.

Pero sí que es también evidente que, con políticas de austeridad y serias, se dan ejemplos y contribuyen a que la sociedad también se aplique el cuento en muchas ocasiones y vea que sus políticos no son unos manirroto.

Usted ha hecho aquí una demagogia enorme aplicando el cuento de la lechera diciendo que si la financiación, no sé qué, no sé cuantos, y además si la burbuja inmobiliaria no hubiera explotado, pues a lo mejor resulta que tendríamos unos ingresos mucho mayores. Pero la realidad es la que es, así que no hagamos ni cuento de la lechera, porque eso sí que es demagogia. Y, evidentemente, si no se hubiera producido la situación en Estados Unidos, y no hubiera caído el mercado financiero, y hubiéramos tenido no sé cuantas cosas, pues ahora a lo mejor estaríamos en otro momento económico y presupuestario.

Traía una serie de datos que la verdad que voy a dar, porque realmente..., no porque vayan a cubrir el déficit sanitario ni vayan a hacer posible que no se cubran las bajas en las escuelas, porque dar como medida positiva el hecho de que no se cubran las bajas, pues realmente a nosotros, desde luego, nos parece escandaloso. En la medida que decir que hasta el día 14 de abril, como ayer tuvo ocasión de manifestar el *conseiller* de Educación, no se cubrieron las bajas de profesores, ¿y eso es una medida de carácter positivo, austero? No, esa es una medida que realmente es innecesaria. Porque a lo mejor en el tema de la educación sí que hay que priorizar, y desde luego no hay que priorizar en la educación bilingüe en el Ecuador, permítame que se lo diga, porque a lo mejor eso no es una prioridad, y eso es 1 millón de euros, y con 1 millón de euros se pueden cubrir muchas bajas. Y es así.

Pero es que, ejemplarmente –ejemplarizantemente–, evidentemente, nosotros podemos tener muchas discrepancias sobre a qué se dedica el dinero, y a lo mejor las partidas son efectivamente minúsculas y yo no lo criticaré, pero nos parece especialmente que se dediquen a eso.

Estos libros, ¿sabe lo que son? Es una colección de «Discursos i conferències». Creo que hay veintitrés o veinticuatro editados. Realmente el Grupo de Esquerra Republicana tiene mucho..., o los consejeros de Esquerra Republicana tienen un especial cariño a este tipo de libros porque, de veintidós publicados, diez son correspondientes a consejeros de..., pero, claro, otros..., tienen más discursos que el presidente Montilla publi-

cados aquí. No sé si es que tienen más que decir. (*Veus de fons.*)

Pero evidentemente esto es a lo mejor muy poco dinero, son 7.000 euros, 8.000, 10.000, 15.000 euros la edición. Pero, ¿es necesario? ¿Es necesario editar de una forma tan bonita la comparecencia del *conseller de Política Territorial i Obres Públiques davant de la comissió de Política Territorial del Parlament de Catalunya*? ¿Realmente necesitan ustedes esto? Les pongo como ejemplo de gastos innecesarios, menores, por supuesto, con esto no se cubriría la sanidad, está claro, pero lo que es notorio es que se dilapida y se dilapida el dinero.

Claro que los informes –claro que los informes– son a veces necesarios, y desde luego tirar ciegamente contra todos no tiene sentido, pero lo que sí sabemos es que muchos han sido innecesarios, y buena prueba de ello es que están en la fiscalía.

El president

Senyor... Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Veig que hi han unes ganes de consens increïbles, no? Jo ara estava a punt de preguntar al president si ja m'havia posicionat sobre les esmenes del tripartit, perquè he vist una voluntat d'acord absoluta, no? Evidentment que no votarem la seva esmena. Hi havia voluntat d'arribar a un acord –hi havia voluntat. A la nostra moció no hi ha cap crítica al Govern en sentit com havia sigut la interpellació, i vostès van i no ens matisen a la nostra moció, no ens matisen la nostra moció, vostès van i presenten una moció alternativa. Perquè hem entrat ja al joc dels disbarats del paper d'aquest Parlament. Després m'hi referiré.

Fins ahir era dir: «Escolta, com és que no ens les votàreu, si tot el que demaneu vosaltres a la vostra moció ja ho estem fent?» Bé, si ho esteu fent –si ho estan fent–, per què no ens votaven la nostra? Però no és el problema de si la nostra o la seva, perquè no és el mateix la seva moció que la nostra. A la nostra hi han temes molt importants, el tema de fiscalització prèvia, d'això a la seva no en diuen res; la reducció de personal eventual i alts càrrecs, d'això no en diuen res; allò de la taula contra la morositat, segueixen instal·lats en la resignació; etcètera. No és la mateixa moció.

I, escolti, una cosa és el que diuen que fan i l'altra és el que realment fan, no? El que passa és que les seves intervencions..., i deia això del joc dels disbarats..., clar, la senyora Rocío deia: «Escolti, el Govern és qui governa.» Sí, sí..., efectivament, el Govern és qui governa, però el Parlament és qui fiscalitza, no? M'imagino que encara ens deuen reconèixer aquest paper. Perquè és que semblava que, de les seves intervencions, aquí el que fa nosa –els que els fa nosa– és que existeixi l'oposició, no? Perquè fixi's el que han arribat a dir: «Retirin-la. No estan legitimats. No sé com s'atreixen a presentar això. Vostès no han de fer això.» Aquesta ha estat la seva intervenció. I ja fa uns quants dies que aquí s'estan intentant canviar els papers. Hi ha hagut

alguna intervenció que m'ha fet la sensació que tant a la interpellació com a la meua presentació de la moció devia estar fora, no? Ho dic perquè s'ha utilitzat una demagògia absolutament desbordant, no?

Pel que fa al tema dels estudis..., el tema dels estudis no m'haurà vist mai, senyor Pi, riure-me'n dels títols. No m'haurà vist mai, això potser ho deu fer algú altre o deu fer algú, a mi no m'ha vist mai: els estudis no fan riure, els títols; els estudis el que fan és pena el que vostès han fet amb molts estudis. Això sí que fa..., això sí que fa pena. A mi no m'hauran vist riure mai de cap estudi. Jo el que hauré demostrat és que s'han falsificat. Jo el que hauré demostrat és que s'han alterat, que s'han destruït, que s'han pagat estudis a amics, coneguts i saludats que no existien, i que s'han fet a corre-cuita i que els han cridat. I això no ho dic jo, això ho diuen els mateixos interessats. Això no fa riure, això el que fa és molta pena.

Però aquest no era el tema d'avui, el tema d'avui era la reducció dels estudis i de les despeses protocol·làries, etcètera. És una cosa que el mateix Govern va aprovar. Quan ho aprova el Govern, per què tot és meravellós i quan ho proposa l'oposició tot és una demagògia? Nosaltres no demanem que s'aprovi només, nosaltres el que demanem que s'apliqui. I aquest és el seu problema –aquest és el seu problema–, que es pensen que per aprovar coses la realitat es transforma automàticament, i això no és així. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I em saben molt greu les seves intervencions respecte si estem legitimats, si no estem legitimats, què s'han cregut, etcètera, perquè diu molt del seu sentit democràtic.

Moltes gràcies, senyor president.

(*El Sr. Pi i Noya demana per parlar.*)

El president

Senyor Pi...

El Sr. Pi i Noya

Per al·lusions.

El president

Té un minut.

El Sr. Pi i Noya

S'ha dit, per part del Grup Mixt, que la meua comparació entre dos grups tenia un element pejoratiu. És evident que un grup de tres diputats és diferent d'un grup, de no en recordo el nombre, però sensiblement superior, un grup que no ha governat mai amb un que sí que ha governat. En aquest sentit anaven les meves paraules. No hi ha hagut cap adjectiu que l'acompanyés, i, per tant, considero que no hi ha absolutament res a retirar.

(*El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.*)

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. He de entender eso como una voluntad de no ofender a este grupo. Así lo acepto. En todo caso he de decir que nuestro grupo, pese a tener tres diputados, estamos presentes en todos los proyectos de ley, en todas las proposiciones, y mantenemos opinión siempre y fijamos posición siempre y en todos los momentos, a pesar de tener tres diputados.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 70 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el marc que regula les organitzacions representatives del sector agrícola i ramader (tram. 302-00161/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el marc que regula les organitzacions representatives del sector agrícola i ramader. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Xavier Pallarès.

(Pausa.)

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Bé, primer que res, escoltant lo debat de l'altra moció, ens haurem de preguntar: podem presentar esta moció? (*Remor de veus.*) Perquè, clar, al final... (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Perdoni –perdoni–, un moment..., perdoni un moment, senyor Pallarès. Si us plau –si us plau–, que ha començat la presentació de la propera moció. Prego silenci. (Pausa.) Endavant.

El Sr. Pallarès i Povill

Bé. Podem presentar esta moció? Perquè, clar al final resulta que los grups de l'oposició ja no sabem si al Parlament de Catalunya podem presentar mocions, si podem o no tindre punts de vista si més no diferents al Govern o als grups que donen suport al Govern. És una de les preguntes, no?

Però veig que sí, que realment podem presentar mocions, perquè així ho permet la llei, i així estem al Parlament de Catalunya. Direm lo següent, nosaltres des del Grup de Convergència i Unió presentem avui una moció subsegüent a la interpellació que vam fer sobre el Projecte de llei de creació d'òrgans consultius de l'Estat en

l'àmbit agroalimentari i de determinació de les bases de representació dels organismes agraris professionals.

Des del Grup de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats vam presentar una esmena a la totalitat, des del Grup d'Esquerra Republicana al Congrés dels Diputats, van presentar una esmena a la totalitat. Per tant, parlem d'una llei, d'un projecte de llei entrat a Madrid; que ens va sorprendre també la reacció del mateix conseller Llena quan va dir de què estàvem parlant, que no tocava. Perquè aquí resulta que mai toca, poder fer interpellacions al Govern.

Tocava de la següent manera: tocava perquè hi havia un projecte de llei entrat a Madrid; hi havia un projecte de llei al qual uns grups parlamentaris hi han presentat esmenes a la totalitat perquè precisament entenem, des del nostre punt de vista, que este projecte de llei és negatiu per als interessos de la gent del nostre país. I suposo que aquí estarem tots d'acord: és un projecte de llei que ha estat entrat a Madrid que precisament ahir dimecres s'havia de votar i gràcies a l'acord, en este cas també de Convergència i Unió, s'ha acceptat una pròrroga –per part de la Conxita Tarruella, que és la diputada que porta el tema agrari a Madrid. Per tant, vol dir que... I suposo, també, per part d'Esquerra Republicana. Què vol dir? Que estem parlant d'un projecte de llei que ja està escrit. Per tant, estem incidint..., la prevenció, que nosaltres diem. Que lo conseller utilitzava les seues paraules, però és la prevenció.

Perquè este projecte de llei vulnera clarament els drets fonamentals de les organitzacions representatives de Catalunya. Vulnera les competències exclusives de la Generalitat en matèries de competència exclusiva, com és lo cas de l'agricultura i la ramaderia. Deixa fora de cap possibilitat les diferents organitzacions agràries, de la manera en què està redactat ara. I gràcies a aquesta interpellació i a la força que han fet los diferents grups parlamentaris, home, resulta que ara a Madrid se replanteja i diuen: «Home, doncs, sí, parlem-ne. Parlem-ne i miren de discutir per mirar d'arribar a un acord..., de tota aquesta vulneració de competències quant a aquesta llei.»

Nosaltres hem presentat una moció molt senzilla, molt senzilla, a la qual s'ha presentat una esmena, cosa que agraïm. Però una moció molt senzilla: simplement, manifestar la nostra disconformitat en relació amb aquest projecte de llei. Suposo que aquí almenys alguns grups de la cambra estarem d'acord que no estem conformes..., manifestar la disconformitat vol dir no estar conforme amb una cosa que et presenten. Per tant, suposo que estarem d'acord a manifestar esta disconformitat.

Per què esta disconformitat? Perquè entenem, de la manera que està redactat este projecte de llei..., vulnera clarament les competències exclusives de la Generalitat en matèria d'agricultura i ramaderia. Per tant, estem o no d'acord que aquest projecte de llei, de la manera que està entrat actualment, vulnera o no vulnera les competències de la Generalitat? Dirigents d'Esquerra Republicana..., el Joan Ridao també feia declaracions, juntament amb Unió de Pagesos, dient que vulnerava... Per tant, estem o no estem d'acord que les vulnera? Primera pregunta.

Segona: instem el Govern de la Generalitat –si és que podem instar– a una paraula clau que des del nostre punt de vista és bàsica; instem el Govern de la Generalitat a fer les gestions necessàries per a una cosa màgica: la unitat d'acció –la unitat d'acció– dels diputats catalans. Unitat d'acció dels diputats catalans.

Per tant, senyores i senyors diputats, lo que demanem són dos temes molt bàsics: un, manifestar la nostra disconformitat. «Disconformitat», en lo vocabulari nostre, deu ser que no estem conformes amb una cosa. Per tant, suposo que hi estem tots d'acord, que no hi estem conformes, perquè grups hi han presentat esmenes a la totalitat. I segon, demanem una cosa que es demana sempre aquí a casa nostra, al Parlament de Catalunya: la unitat d'acció de les forces catalanes davant del que nosaltres considerem, des del nostre punt de vista, que atempta clarament contra els interessos del nostre país.

Per tant, resumint i acabant la intervenció, a mi em sembla que estaríem tots d'acord a dir que aquest projecte de llei, de la manera que està entrat actualment a Madrid, vulnera competències transferides per llei al Govern de la Generalitat. I des del Parlament de Catalunya hi hem de fer alguna cosa. Per tant, jo espero i desitjo que els grups parlamentaris acceptin aquesta moció de la manera que s'ha presentat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per presentar l'esmena que han presentat els grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Joaquim Paladella.

El Sr. Paladella Curto

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats i diputades. Poden presentar mocions i interpellacions? Doncs, i tant que sí, només faltaria. Si això és la democràcia, no? Que les presenten? Clar que les presenten, per descomptat que les presenten. Si no sé per què ho pregunten... Ara, que n'hi ha algunes sense sentit? També, n'hi ha algunes sentit, i nosaltres també ho podem dir. O és que no ho podem dir? O és que solament tenen a dret a dir-ho vostès, l'oposició? Doncs, i tant que ho podem dir. I tant que ho podem dir, i ho diem.

Vaig llegir l'altre dia atentament la interpellació. Me l'he llegit i rellegit –la seva intervenció i la del conseller– una i una altra vegada. L'he comparat..., entre la seva moció, que avui ens ha presentat. I sap a quina conclusió he arribat? Li diré amb claredat: que a vostè li importa ben poc la llei que s'ha tramitat a Madrid (*remor de veus*), o que es tramita. I li importa ben poc la representació que puga tenir aquest sindicat català de què vostè feia esment, entre línies, a la interpellació. I és que més aviat..., ja que quan compara el que diu i el que escriu a la moció, es pot veure clarament que la moció en cap cas parla de la representativitat del sector agrari català. Vostè ho acaba de dir ara mateix: no parla de la representativitat. Al temps que utilitza

un llenguatge del qui va a la contra, sols a la contra, sotmès a la contra. Sols diu que mostra una disconformitat al projecte de llei en la mesura que vulnera les nostres competències. Ja no se'n recorda de la preocupació expressada i reiterada de la representativitat del sector agrari. La veritat, la realitat és que l'únic que li preocupa és intentar buscar contradiccions entre els socis del Govern català –l'únic.

I no les trobarà, senyor Pallarès, no les trobaran, senyors de Convergència i Unió. I sap per què, senyor Pallarès? Perquè no n'hi ha. El conseller ja li va dir clarament el que faria el Govern català. I llegeixo textualment el diari de sessions: «Treballarem» –deia el conseller– «perquè la llei reculli dos qüestions importants: una, no-invasió de competències, amb la qual cosa serem tan rigorosos, tan preventius i tan terapèutics com vostè; dos, fer el possible perquè les organitzacions agràries catalanes, en aquest cas..., una organització tingui cabuda en la representació.» Claríssim, senyor Pallarès, claríssim, senyors diputats de Convergència i Unió. Va més enllà del que la seva moció..., i està en la línia del que espera Catalunya i el sector. No ho fa pensant que a desgastar, o a intentar dividir. Ho diu i ho fa pensant en la gent del camp i en Catalunya. Quina diferència, veritat, senyor Pallarès?

En la línia de la seva moció, els tres grups que donem suport al Govern –i ho fem en la línia de la seva moció– hem presentat una esmena amb l'objectiu de preservar les nostres competències. Diguem-ho clar i en positiu, per tal que la puguem votar tots. Crec que en aquesta moció, com en tot el que fa referència al camp i al sector pagès, i també al pesquer, hem d'utilitzar el llenguatge per unir –per unir–, per poder anar junts i votar junts, no per dividir. El sector, la bona gent del camp, se'n ressenten, quan algú fa això. És massa important..., és massa vulnerable. No els fem servir com un utensili polític.

Aquesta esmena que els hem presentat vol unir i sumar. Si volem, votarem junts, en positiu, defensant lo nostre, com deia vostè en la interpellació: defensant lo nostre. Acceptin l'esmena i votarem junts. Vostès tenen la paraula.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Miquel Carrillo. (*Pausa.*) El senyor Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Bé, el company Joaquim Paladella ha deixat prou explícites les raons per les quals hem presentat una esmena alternativa els tres grups que donen suport al Govern. L'hem presentada perquè entenem que un posicionament en la línia que demanava Convergència i Unió fa al cas, però una altra cosa és el valor instrumental que Convergència i Unió ha volgut donar a la seua moció. I el valor instrumental no és cap d'altre que intentar posar sempre la mateixa falca inten-

tant provocar, com ja s'ha dit, divergències, desacords, entre els socis de govern.

Escolti, resulta que han confós les carpetes, que estem parlant d'una carpeta que es dilucida –el seu final, la seva resolució– bàsicament a Madrid, i que el Govern de la Generalitat, en tot cas, quan aquesta llei estigui aprovada, hi podrà dir si creu que vulnera les competències de la Generalitat de Catalunya. I estic segur que el Govern de la Generalitat, l'actual Govern de la Generalitat farà ús de les seues atribucions.

Però ara estem en una fase del debat que són els grups parlamentaris que parlen d'aquesta qüestió a Madrid. Hi ha un grup, el que dona suport al Govern, que el presenta, i hi ha grups, com ha estat el cas de Convergència i Unió i el cas d'Esquerra Republicana de Catalunya, que han presentat esmena a la totalitat. Els nostres grups parlamentaris hi han presentat esmena a la totalitat. I que fruit que el mateix grup del PSOE ens ha demanat de retardar..., perquè hi ha una voluntat de caminar cap a l'acord, tant el Grup de Convergència i Unió com el Grup d'Esquerra Republicana a Madrid han dit: «Doncs, d'acord. Alentim uns dies la visió de l'esmena a la totalitat.» Llavors, creiem que això és el correcte.

Però, clar, senyor Pallarès, vostè en la seua exposició parlava..., posava en certa manera..., allò que es diu, de posar la tireta o l'espardrap abans de fer la ferida. I ja demanava aquí una sèrie de qüestions en la seua moció que no és competència d'aquesta cambra pronunciar-s'hi. En tot cas, és competència dels partits polítics, no dels diputats al Parlament de Catalunya. I els partits polítics ja ho han anat fent, de pronunciar-se sobre aquesta qüestió.

I parlava vostè de perjudicis per a Catalunya. Miri, els d'Esquerra Republicana fa molt temps que pensem que allò que és un perjudici clar, claríssim, per a Catalunya és continuar lligada a l'Estat espanyol. I tal com van les coses, això..., en tenim proves fefaents i palpables cada dia, cada mes i cada setmana. Nosaltres ja hem arribat en aquesta conclusió. Hi ha una part important de la població de Catalunya, i a la seua mateixa coalició, Convergència i Unió, que encara no ha arribat en aquesta conclusió, es veu. Encara no veuen que el fet que Catalunya estigui lligada a l'Estat espanyol és un perjudici no només per a la realitat nacional del nostre país sinó per a la ciutadania del nostre país. El dia que vostès ho descobreixin i vulguin portar al Parlament de Catalunya una proposta de resolució per a la independència de Catalunya, no pateixi que la votarem. Ara... (*Veus de fons.*) Els encoratjo, els encoratjo que si volen provocar distorsions portin aquesta proposta de resolució al Parlament.

Mentrestant, hem de fer allò que és lo correcte, en funció de les atribucions que uns i altres tenim assignades. Els partits polítics i els grups parlamentaris a Madrid fan la seua funció, i al Parlament de Catalunya la nostra obligació és una altra, en el tema que avui tractaven.

I, per tant, li agrairíem que acceptés les esmenes, perquè estan fent un gest de deferència cap al seu grup polític, cap al seu grup parlamentari. Estan presentades,

en certa manera, recollint la preocupació que a vostè l'acaparava, però estan presentades amb un redactat que faci possible que aquesta cambra –tots los grups polítics d'aquesta cambra– les puguem votar. Si no accepta les esmenes, malauradament –ja ho anunciem– votarem en contra de la seva moció, perquè la considerem improcedent.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, per part del Grup Parlamentari Popular fixarem posició a aquesta moció sobre el marc que regula les organitzacions representatives del sector agrícola i ramader.

L'honorable conseller va manifestar que era un tema de rigorosa o moltíssima actualitat. I era veritat, no?, perquè tal com s'ha manifestat en este moment tots som conscients que s'està debatent aquesta llei al Congrés dels Diputats. Algú ha manifestat abans que sembla que grups polítics han paralitzat aquest debat, perquè la llei, de fet estava proposada per a aquest dematí i s'ha ajornat, però potser podríem dir també que ha sigut poder el Partit Popular el que també hagi pogut ajornar aquesta llei, perquè tots som conscients que lo Partit Popular a nivell nacional, aprovant-la o recolzant-la, d'alguna manera aquest dematí, doncs, aquesta llei podria estar aprovada. O sigui, que també podria ser que el Partit Popular, en este cas, hagi posat los mitjans perquè aquesta llei sigui debatuda i primer, abans de res, consensuada des del Parlament.

Nosaltres, en lo que correspon a l'objectiu de la llei, lo Grup Parlamentari del Partit Popular creiem que és necessària, perquè estableix un nou sistema per a la determinació de la representació de les organitzacions professionals agràries en l'àmbit estatal. Lo projecte de llei crea dos òrgans consultius amb la finalitat de procurar lo bon govern dels temes agroalimentaris i rurals: un consell agroalimentari de l'Estat per debatre orientacions de política agrària i alimentària, i un comitè assessor agrari per tractar, juntament amb les organitzacions professionals agràries, temes relacionats amb l'agricultura amb referència al sector productiu, i amb los interessos del món rural. O sigui, que l'objecte de la llei és creació d'òrgans consultius de l'Estat en l'àmbit agroalimentari i agrari, i fixar els criteris que permeten determinar la representativitat de les organitzacions professionals agràries en l'àmbit de les competències de l'Administració general de l'Estat.

Per tant, ho repeteixo, lo Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya estem d'acord amb l'objectiu. No obstant, lo Partit Popular ha presentat esmenes a l'articulat, entre elles una d'addició a l'article 4, que tracta dels criteris de representativitat, i proposa un nou apartat 5 amb el text «les comunitats autònomes que no

celebren els procediments electorals podran establir per llei el sistema per a determinar la representativitat de cada organització professional agrària en l'àmbit del seu territori», proposta que ve donada perquè les comunitats autònomes són les que tenen les competències en esta matèria.

De la mateixa manera, dintre del mateix article 4 es presenta una esmena de supressió dels articles 3 i 4, que fixen els requisits a les organitzacions professionals agràries per a tenir la consideració de representativitat. En l'apartat *a* de la llei proposa que han d'estar reconegudes com a tals almenys en dotze comunitats autònomes, i en l'apartat *b*, obtindre un mínim de vint punts, d'un total de cent, en el conjunt de l'Estat, per la suma de la puntuació que es dona reglamentàriament als criteris establerts en l'apartat d'aquest article, comptabilitzant directament a aquest efecte los punts provinents dels percentatges obtinguts en los processos electorals en què hagin participat.

Referent al punt quart, que de la mateixa manera també en demanem la supressió, indica que a efectes de representació en els òrgans de govern consultius creats per aquesta llei, en les comunitats autònomes que no hagin realitzat los processos electorals referits a l'apartat 2 d'aquest article o, en el cas que siguin celebrats, alguna organització professional agrària no hi hagi pogut participar perquè no estava constituïda en la data de celebració, la representativitat es determinarà tenint en compte diferents criteris, que no entro a detallar-los per no estendre'm.

Per tant, tenint en compte que aquests articles envaeixen competències de les comunitats autònomes, que són les que poden fixar la representativitat de les organitzacions professionals agràries, lo Partit Popular hem demanat al Congrés dels Diputats de Madrid la supressió d'aquests articles.

Si entrem en lo debat dels que m'han precedit i donem recolzament a aquestes esmenes que està presentant lo Partit Popular a la llei, una llei que sabem tots que és molt breu i molt reduïda, poder seria la solució de tindre lo que estem proposant, les competències a nivell de la comunitat autònoma; se poden retirar l'esmena a la totalitat que ha presentat Esquerra Republicana, l'esmena a la totalitat que ha presentat Convergència i Unió, defensar aquesta proposta que es fa al Govern central, i, d'alguna manera, tindríem solucionada aquesta problemàtica que està generant.

Per tant, vist com estan les circumstàncies d'esta moció que presenta Convergència, vostès entendran que avui no puguem donar recolzament a la proposta, i suposo que vostè tampoc acceptarà l'esmena del Partit Socialista, o del tripartit en este cas, que per tant aquí, si acceptava esta esmena, poder sí que encara hi donaríem recolzament, però votarem en contra de la moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya

Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

...que, senyor president, li agraeix la invitació. Senyores i senyors diputats... Aquest cap de setmana, senyor Pallarès, vaig fer dues coses (*veus de fons*)—sí, amb relació a la preocupació del senyor Pallarès, senyor Nadal. Una, preocupar-me per si el dilluns podria tenir una entrevista amb el diputat Joan Herrera, perquè, és clar, tantíssimes vegades de dir que Esquerra Republicana i que vostès, Convergència i Unió, havien presentat una esmena a la totalitat, havia de suposar que nosaltres no l'havíem presentada. Així és que el dilluns em vaig preocupar de parlar amb el nostre diputat al Congrés i, efectivament, em va confirmar que nosaltres també hem presentat una esmena a la totalitat. I m'he preocupat d'una altra cosa, que és de llegir en la seva literalitat el text de la seva moció i de poder pensar a articular un text alternatiu que conformés els partits que formen amb nosaltres part dels qui donem suport al Govern i que, a la vegada, anés directe al cor dels interessos que compartim vostès i nosaltres. I vet aquí que ara resulta que vostès no accepten—ho he d'entendre d'aquesta manera—just aquesta esmena que significa aquest esforç que hem fet perquè anéssim al cor dels interessos de la majoria d'aquesta cambra.

És veritat, hi ha invasió de competències en aquest projecte de llei; és veritat que hi ha insuficiència, en el redactat, de la representació nacional de les organitzacions professionals agràries; que és lesiu per a Catalunya, no hi ha cap mena de dubte. Ara, vostès diuen, literalment, que manifesten la disconformitat amb el projecte de llei. Què vol dir «disconformitat», senyor Pallarès? Que plorem? Nosaltres el que els proposem és que fem la manifestació que exigim, que volem que es respectin les competències que estan establertes en l'Estatut de Catalunya, que és altrament constitucional i, per tant, és el deure de les Corts i el deure del Govern de respectar-ho. Crec que som infinitament més concrets i infinitament—infinitament—més contundents amb la nostra proposta. I al final anem al mateix interès, si és que l'interès de vostès—cosa que dubto—és justament aquest: que les Corts entenguin que hi ha unes competències que són nostres i que no les poden vulnerar.

Però allà on fa més gràcia la seva moció és justament en el segon punt. Vostès diuen que «el Parlament insti el Govern de la Generalitat»—alerta!, l'executiu de la Generalitat de Catalunya—«a dur a terme aquelles gestions necessàries»—per tant, a treballar, a actuar—«perquè facilitin la unitat d'acció dels diputats catalans»—s'entén, també de les diputades—«a les Corts Generals».

Bé, dues coses, vaig fer; però vostè em va obligar a fer-ne una tercera, i era revisar-me els llibres de Montesquieu. I ho vaig fer. I, efectivament, vaig certificar que d'ençà que Montesquieu va escriure i que la democràcia és democràcia no poden haver-hi tampoc invasions de competències entre els poders legislatiu, executiu, ni amb el judicial, que no és el cas. Vostès el que vénen a demanar-nos és que fem una invasió de competències de l'executiu respecte del legislatiu, i és obvi que això no

ho podem fer. Llegeixin-se, si us plau, Montesquieu –alguna altra vegada han comès aquest mateix error i jo els ho he hagut de remarcar des d'aquesta mateixa tribuna–, llegeixin-se Montesquieu, perquè no és correcte això que vostès demanen que faci aquest Parlament. Aquest Parlament això no ho pot fer –aquest Parlament això no ho pot fer.

Què li proposem? Que, efectivament, una vegada el Parlament de Catalunya s'hagi pronunciat amb la voluntat d'adreçar-se a les Corts Generals, de legislatiu a legislatiu, perquè entenguin que nosaltres volem que es respectin les competències que estan previstes en l'Estatut i els interessos nacionals de Catalunya en matèria agrària, ramadera i agroalimentària, doncs, trametem aquesta voluntat a tots els grups polítics, que són eficaços en el Parlament espanyol.

No creuen vostès en l'autonomia dels grups polítics que els ciutadans i les ciutadanes han volgut que ens representin a les Corts Generals? Deixin, doncs, que treballin d'acord amb la voluntat explícita d'aquest Parlament, si és que hi poguéssim arribar, que treballin amb la seva consciència i amb la seva capacitat política. És tan difícil d'entendre això, senyor Pellarès?

Jo crec que després d'aquesta exposició no es negarà –n'estic convençut– a acceptar aquesta esmena, que, hi insisteixo, no contradiu la seva voluntat, si és que la seva voluntat no era una voluntat només de victòria partidista i d'insídia respecte dels grups que aquí donem el suport al Govern, que crec que no era el cas. Per tant, segurament acceptaran aquesta esmena.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Breve, será breve. El 80 por ciento de nuestras energías parlamentarias suelen evacuarse precisamente en estar todo el día diciendo qué es lo que nos pertenece, qué es lo que no nos pertenece substanciar. Es increíble. Parece una maldición bíblica que estemos constantemente gestionando globalmente la eficacia y la universalidad de las cosas, y nos empeñamos en romperlo en mil pedazos, y después cada uno de ellos de pone a pleitear con el todo, creando un problema donde en principio había una solución. Este es el camino inverso a la construcción europea, por ejemplo, ¿no? Y este es un ejemplo entre cientos de por qué no necesariamente es mejor por sistema –por sistema– la descentralización y la autonomía a la centralidad y la universalidad, y viceversa; no hay dogmas en este sentido.

Hoy se plantea en esta cámara una posible vulneración de las competencias exclusivas de la Generalitat, planteada por Convergència i Unió. La Ley de 30 de enero del 2009, cumpliendo con el mandato de la Ley 18/2005, aborda y establece un conjunto de criterios objetivos y comúnmente aceptados que permiten medir la representatividad, criterios que abarcan la defensa de

todos los intereses agrarios, sin limitación alguna por sectores productivos o características personales de los correspondientes profesionales, criterios adoptados previa consulta con las organizaciones afectadas.

Como primer criterio se valora el grado de representatividad por la Administración general del Estado de las organizaciones profesionales agrarias que en los procesos electorales regulados por las comunidades autónomas para su participación cumplan con el porcentaje mínimo de voto electoral que se establece. La propia ley señala que en ausencia de procesos electorales se tendrá en consideración un conjunto de criterios y objetivos combinados susceptibles de medir dicha representatividad y que habrán de ser pormenorizados por el Gobierno mediante norma reglamentaria.

Entendemos que procurar que las organizaciones agrarias se pongan de acuerdo entre sí, independientemente de las comunidades autónomas a las que pertenezcan, es un criterio coherente, ya que facilita relacionar intereses comunes para mejor defenderlos en un ente superior y general como es España.

En busca de ese pragmatismo, las diferentes partes deben negociar, y una buena negociación es aquella que pasa por saber ceder en lo anecdótico y asimilar y aceptar lo común y general. El proyecto de ley establece en el artículo 4 los criterios comunes de representatividad para toda España, según los cuales se considerará como más representativa a la organización profesional agraria de carácter general que acredite, en el momento de presentar su solicitud para dicho reconocimiento, al menos un 15 por ciento de los votos electorales en el conjunto de los procesos electorales realizados por las comunidades autónomas, como mínimo de nueve comunidades autónomas.

Esto supone que tendrán que convocarse procesos electorales en las comunidades autónomas. La ponderación de la representatividad, señor Pellarès, por comunidades autónomas se establece con medidas compensatorias que garanticen la participación de las organizaciones agrarias. En Cataluña y en España, señor Pellarès, la participación de las organizaciones empresariales y sindicales agrarias más representativas en la gestión de los asuntos de relevancia pública se manifiesta por el reconocimiento de su presencia en los órganos de dirección, asesoramiento y participación de la Administración autónoma y estatal y en numerosas entidades y organismos públicos, haciéndose así efectiva en la práctica la presencia institucional de los agentes sociales más representativos en el ámbito autonómico y a su vez estatal.

Termino, señor presidente. Ciudadanos cree que la ley recoge criterios universales y objetivos en materia de representación, y ellos deben ser independientes de las situaciones que se puedan producir. Si en la actualidad dentro de las organizaciones agrarias catalanas se ha producido una escisión de las organizaciones profesionales agrarias con más representatividad en el ámbito estatal, entendemos que es una decisión meditada y que debe ser asumida con responsabilidad, aceptando las consecuencias que de su decisión se deriven.

Por cuanto antecede, señor Pellarès, nosotros no vamos a estar de acuerdo con su moción. En cualquier caso, señor Pellarès, ahí tiene el Tribunal Constitucional, porque al fin y al cabo es el último garante de nuestro sistema jurídico.

Gracias, señor presidente.

El president

El senyor Pellarès pot posicionar-se sobre les mocions.

El Sr. Pellarès i Povill

Gràcies, senyor president. Bé, primer que re agrair, com no pot ser d'altra manera, l'esmena que s'ha presentat, no? Aquí hi ha un tema clau, que és la unitat d'acció dels partits catalans; este és un tema clau, un tema clau d'aquesta moció, i per tant entenem que se pot demanar. Per què no s'ha de demanar?

Primera consideració. Home, ens diuen que ens importa poc la llei. Home, mirin si ens importa poc la llei, que hem presentat una interpellació, hem presentat una esmena a la totalitat, hem fet el que parlamentàriament ens permet la llei de fer... Per tant, no és una llei que tant ens importi. No ens importi, la llei... La llei ens importa, i molt. No esta llei: qualsevol de les lleis que afecten el nostre país, qualsevol de les lleis, les agràries i les que no són agràries; totes les lleis ens importen. Per tant, no ens digui aquí i frivolitzin que «no, és que a vostès no els importa la llei». Home, ens importa, i molt, la llei.

Més coses. Divergències? Home, divergències, en tot cas, les del mateix tripartit, les divergències, però no les divergències de Convergència i Unió. No estem parlant de les divergències, inclús m'està parlant de votacions per la independència..., tampoc és lo tema d'avui. Però, escolti'm, proposin, si és que els seus socis de govern els ho deixen proposar. Clar, vostès tenen este problema, que primer ho han de preguntar als seus socis de govern.

Agrair, també, la visió que ens ha fet el Partit Popular, i evidentment la pròpia visió del Partit Popular. El mateix discurs aquí i el mateix discurs a Madrid.

Senyor Pané, espero que els dissabtes i els caps de setmana li puguem anar donant feina i que poguérem anar parlant..., perquè quan pensem, suposo que almenys estem treballant pels temes que ens interessin. Però,

escolti'm una cosa, disconformitat no és igual a plorar –disconformitat no és igual a plorar. Disconformitat és presentar una esmena a la totalitat com han fet vostès, com ha fet Esquerra Republicana o com ha fet Convergència i Unió. Això és disconformitat. I escolti'm, pobre Montesquieu si aixequés el cap, pobret (*veus de fons*), simplement això, pobret.

Senyor Antonio Robles, evidentment, la seua visió ha fet..., concreta de la llei, la seua visió que entenen com a ciutadans, no se n'ha anat del seu discurs, per tant, entenc que no voten el nostre posicionament. Per què no acceptem nosaltres esta esmena que se'ns presenta. Bàsicament pel que he dit abans: primer, mostrem la nostra disconformitat. Iniciativa, Esquerra Republicana, Convergència i Unió presentem una esmena a la totalitat, per tant, no hi estem conformes, no podem acceptar el que vostès ens presenten. No ho podem acceptar.

Segon punt, i fèiem cas..., i hi feia referència en la primera intervenció, reclamem el que sembla que faci temor: la unitat de les forces catalanes, la unitat d'acció dels partits, dels diputats que tenim representants al Govern central. Per tant, és aquí lo punt al qual nosaltres hi fem una..., jo diria una incidència més clara, i, si no s'hagués fet res..., permeti'm l'últim minut que em queda, l'últim segon que em queda, és..., jo tinc lo dubte, personal, lo dubte que si realment a Madrid s'haguessin posat les piles, i si realment a Madrid s'hagués fet la feina, que finalment sembla que tothom dirà, opinarà, i, entre tots –entre tots–, intentaran millorar una llei en què, avui, manifestem la nostra disconformitat. I «disconformitat» vol dir no estar conforme amb una cosa.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació aquest dotzè punt de l'ordre del dia, la interpellació sobre el marc que regula les organitzacions representatives del sector agrícola i ramader.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 43 vots a favor i 84 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a la una del migdia i deu minuts.